

Giới thiệu SMILY

Ngày còn đi học, cô thích anh nhưng lại nhút nhát không dám bày tỏ, cô liền nghĩ ra một thông điệp để tỏ tình với anh. Thông điệp đó chính là "SMILY".

Còn anh, tình cảm của anh dành cho cô cũng không kém chút gì nhưng sau đó vì đồng cảm với người bạn bị bệnh nặng của cô nên đã ngỏ lời thích gái ấy.

Giữa hai người xảy ra những hiểu lầm liên tiếp.

Người bạn yêu đuối kia của cô không những cướp đi anh mà còn cướp cả gia đình của cô, khiến cô phải chạy trốn sự thật tàn khốc suốt 10 năm.

10 năm sau, anh và cô gặp lại nhau nhưng số phận lại một lần nữa trêu ngươi cả hai... Liệu anh có biết được ý nghĩa thật sự của câu đố ký ức mang tên "SMILY" và... liệu những người yêu nhau có quay về bên nhau không?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sao buồn quá vậy, cần giúp gì không?

Lần đầu tiên, em gặp anh thật là tình cờ lúc đó em sang chỗ nhỏ bạn thân tên Ngọc Liên ngồi chơi. Lần đầu gặp gỡ anh đã gọi em là “bạn”. Lần đầu nói chuyện anh và em đều nhìn nhau bằng ánh mắt ngạc nhiên thân thiện. Câu đầu tiên của anh là một câu hỏi rất buồn cười, anh đã nhìn qua nhỏ Ngọc Liên và hỏi em “Nó là bạn của bạn hả?”.

Đối với những người xa lạ em cũng chẳng để tâm mấy nên trả lời ngắn gọn “Ừ” một tiếng rồi cầm con chó bông để đựng bút rất dễ thương của Ngọc Liên lên nghịch cả buổi, em quay sang hỏi Ngọc Liên “Đổi qua chỗ mới ngồi vui không?”.

Ngọc Liên sụ mặt xuống “Em nghĩ có vui không bé...” Ngọc Liên đưa tay chỉ qua phía anh rồi nói tiếp “Ngồi gần thằng quỷ này nó cứ giỡn miết thôi”.

Em lắc đầu thờ dãi “Vậy là không được rồi cô giao bạn ấy cho chị kèm mà phải cứng rắn lên để nó được nước làm tôi là thua rồi”.

Anh nhìn em và nói về Ngọc Liên “Đừng chơi với nó, nó gian manh lắm đó...”.

Em chỉ nhìn anh và cười trừ chưa thấy ai ngốc như anh nói xấu người khác mà lại lựa ngay người bạn thân của người ta để nói. Không biết do tình cờ hay định mệnh mà anh và em đều như hai đứa con nít vậy tính cách và sở thích đều giống y như nhau. Ngọc Liên vừa mới chuyển sang ngồi cạnh anh có ba ngày thôi mà anh đã nghĩ ra đủ trò đùa trêu chọc, sao mà giống em quá vậy đây là người bạn mà em thích chọc nhất luôn đó. Ngày hôm đó cả hai đã chọc Ngọc Liên đủ hết cả mặt luôn, hợp tác ăn ý quá mà... cũng do em ham vui nên mới bắt tay với người ngoài trêu chọc bạn thân nhưng chính em cũng không biết lý do tại sao mới làm quen có một chút mà cả hai lại hợp nhau đến như vậy, em nói chuyện với anh cứ như một người bạn đã quen tự thuở nào. Giờ giải lao kết thúc em quay lại chỗ ngồi của mình, chỉ như thế thôi em quen thêm một người bạn mới đó chính là anh. Một cuộc trò chuyện nho nhỏ... một vài câu hỏi vu vơ cho em... và kết thúc là tiếng cười hai đứa mang lại cho nhau... chỉ đơn giản vậy thôi em cũng chẳng mấy may suy nghĩ gì. Cuộc gặp gỡ giữa anh và em thật lạ lùng và khác người nhì?! hai đứa còn chẳng thêm hỏi tên nhau là gì cũng như chẳng cần biết đối phương sống ở đâu, trước đó là người như thế nào... Anh có cái gì đó khác hẳn với những người bạn khác mà em từng gặp. Rồi những lần sau đó cũng vậy cả hai người chẳng bao giờ hỏi về cuộc sống riêng tư của nhau... trông mắt em thì anh là một người vô cùng bí ẩn vô cùng khó hiểu.

Em không hề phát hiện ra là anh học rất là giỏi bởi vì điểm số của anh trong lớp cũng không có gì nổi trội hết... coi thường anh ừ thì cái suy nghĩ đó thì thoáng cũng hiện lên trong đầu em một chút... Em cũng chẳng biết tại sao lại như vậy nữa có lẽ bởi vì em theo chủ nghĩa câu toàn nên luôn muốn người khác cũng phải hoàn hảo về mọi mặt, em luôn có suy nghĩ là con trai sẽ phải giỏi hơn con gái về mọi mặt nếu không sẽ rất mất mặt và không đáng để con gái xem trọng.

Một hôm, em gặp bài toán vô cùng khó em ngồi suy nghĩ cả hai tiết mà không tìm ra cách giải, em cảm thấy ghét bản thân khi mình vô dụng như thế. Đột nhiên anh đi tới đứng bên cạnh và hỏi “Sao buồn quá vậy... cần giúp gì không...?”.

Em ngẩng đầu lên nhìn anh rồi rầu rĩ nói “Không biết làm toán nên buồn, giá mà có ai đó giải ra bài này rồi giảng cho tôi thì hay biết mấy... haiz mà chắc chẳng có đứa nào tốt vậy đâu...”.

Anh đi qua đi lại lưỡng lự một hồi rồi mới mở lời “Đưa đề tôi coi thử, nếu biết tôi giải giúp cho...”.

Em liền vui mừng lấy cái đề toán ra đưa cho anh xem “Bài hình học này nè”.

Anh đọc đề rồi lấy cái hình mà em vẽ trong tập của em để làm bài... anh đắn đo suy nghĩ một lúc rồi nhìn em... em lại đưa mắt nhìn anh... hai đứa nhìn nhau cười trừ...

Trần Nhân là một người bạn của em và đồng thời cũng là bạn cũ của anh hồi tiểu học đến ngồi xuống bàn vì thấy hai đứa căng thẳng quá, Trần Nhân hỏi

“Hai người đang làm gì vậy?”.

Em nhìn Trần Nhân rồi chỉ vào bài toán trong sách “Đang suy nghĩ để giải bài toán này nè, sắp kiểm tra một tiết mà bài như vậy không giải được thì sao mà làm được bài kiểm tra”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cây thước gãy

Trần Nhân cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành câu nói của em “Ừ đúng đó giải đi rồi cho tôi mượn với nha”.

Tiếng của anh vang lên” Cho tôi mượn lại cái đề coi”.

Em vội đưa lại cái đề cho anh, anh đọc xong liền kêu lên “Trời ời người ta cho góc B là 120 mà vẽ có 60 à hèn gì giải không được là phải rồi cô nương à”.

Em trưng ra bộ mặt ngu ngơ cô biện minh cho sự ngốc nghếch của mình “Chết quên...hihi”.

Anh lắc đầu rồi làm hành động bó tay với cô nàng ngốc nghếch này “Quên hay nhi, ngay cái quan trọng không ak”.

Em chỉ biết cười trừ bởi vì người ta nói đúng quá làm sao mà cãi được chứ nên đành xuống nước nhỏ năn nỉ “Thôi xin lỗi mà, vẽ lại đi nha”.

Nhìn biểu cảm ngây ngô của em làm cho anh cũng chịu thua không thể trách em lời nào mà đành ngậm ngùi đồng ý “Chứ còn biết làm gì nữa, quay lại điểm xuất phát thôi cô nương”.

Anh mỉm cười rồi mở trang cuối quyển tập của em ra vẽ lại cái hình khác, anh nhìn hình rồi đưa ra cách giải cực nhanh nhưng em vẫn còn thắc mắc nên hỏi “Có hai thông số chưa có làm sao mà giải”.

Anh liền bảo “Thì tính ra có vậy thôi mà cũng hời”.

Em lại ái ngại hỏi thêm câu nữa “Nhưng tính bằng cách nào? Hai thông số chưa có rồi làm sao mà tính”.

Anh nhìn cái hình suy nghĩ một chút rồi cũng tán đồng ý kiến của em “Ừ ha còn hai thông số chưa có...ca này căng à nha”.

Trần Nhân chỉ biết nhìn anh và em bàn luận với nhau sau đó ba đứa nhìn nhau cười trừ.

Chuông reo vào học ai nấy về chỗ người đó, trước khi anh đi về chỗ của mình em đã nói với anh “Về suy nghĩ giùm tôi nha”.

Anh gật đầu “Biết rồi... tôi cái thân phận của tôi mà hihihi...”.

Anh vô tình bẻ gãy cây thước của nhỏ Ngọc Liên, anh chưa kịp giải thích gì hết thì nhỏ đã gào lên bắt đền, anh lại là con trai nữa chẳng biết phải nói sao để nhỏ vừa lòng...mọi người xung quanh đều bên vực Ngọc Liên ai cũng dòn anh vào đường cùng.

Nghe ồn ào phía cuối dãy bên cạnh em cũng quay người nhìn xuống thì thấy mọi người đang bắt đền anh vụ cây thước, em thăm mắng trong lòng “Thế Phương là đồ ngốc cứ đưa mắt ra nhìn làm gì, sao không nói là “Thì Yến giúp tôi đi” như vậy thì mình mới có thể giải vay cho chứ”. Thấy anh rơi vào cảnh như vậy em cũng có chút xót nhưng biết sao được anh không nói thì chịu thôi.

Lúc hết tiết thầy đi ra khỏi lớp anh liền gọi “Con nhỏ ngốc”. Mọi người xung quanh đều đặt ra dấu chấm hỏi” Nó gọi ai là con nhỏ ngốc thế???”.

Em cũng ngạc nhiên không kém và cũng tự đặt ra câu hỏi” Ai là con nhỏ ngốc trong lòng Thế Phương chứ???”, em cũng tò mò muốn biết người đó là ai nên quay người nhìn xuống phía cuối lớp để xem rốt cuộc “con nhỏ ngốc” là ai.

Anh thấy em quay xuống nhìn ở chỗ mình liền hỏi “Sao bây giờ mới chịu quay xuống há???”.

Cả lớp cũng nhìn nhau bán tính bán nghi đồng thanh hỏi “Ừa con nhỏ ngốc mà Thế Phương gọi là ai vậy ta???”.

Em cũng hoang mang nhìn những người khác đoán xem ai là người mà anh đang nhắc tới chứ...nhưng rốt cuộc cả đám cứ nhìn nhau mà chẳng biết ai là người anh đang nhắc tới hết.

Một lúc sau, anh đi lên chỗ em ngồi và cầm theo hai mảnh thước gãy “Hm có cây thước giống như vậy không?”.

Em liền lấy trong cặp ra một cây thước y như cây thước bị gãy trên tay của anh rồi nói “Có...bây giờ trao đổi chịu không?”.

Anh cũng không chần chừ mà liền hỏi “Muốn đổi cái gì???”.

Em giả vờ suy nghĩ một lúc rồi nói “Bài giải câu 4 đề cương số 3 môn toán”.

Anh nhú mồm rồi hỏi “Cây thuốc đó bao nhiêu tiền?”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hóa ra “con nhỏ ngốc”; chính là em

Em liền nói “Tôi không cần tiền tôi chỉ muốn bài giải câu hình học đó thôi”.

Anh gật đầu “Ok chiều tôi đưa cho, bán lại tôi cây thuốc giống như vậy đi bao nhiêu tiền...”.

Em xua tay “Khỏi, đổi bài giải toán rồi tiền bạc chỉ nữa”.

Anh chống hai tay lên bàn rồi nhìn em “Bài giải là một chuyện còn cây thuốc lại là chuyện khác bao nhiêu nói mau”.

Em giơ ba ngón tay lên “3k”.

Em đưa cây thuốc cho anh. Lúc tan học về, em ghé qua văn phòng phẩm mua một cây thuốc màu hồng và đổi lại cây thuốc màu xanh mà anh đã mua đền cho nhỏ Ngọc Liên... Em cũng cảm thấy khó hiểu cũng chẳng biết tại sao mình làm vậy nữa chắc là lúc đó em thích màu xanh hơn màu hồng...

Buổi trưa, em mới bước chân vào cổng trường thì anh đã từ đâu chạy tới hỏi “Sao hôm nay đi học trễ vậy con nhỏ ngốc?”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên và trầm nghĩ trong lòng “Hóa ra con nhỏ ngốc lại chính là mình... bộ mình ngốc lắm sao chứ?!”.

Đột nhiên giọng nói của anh vang lên “Làm gì mà đứng thờ người ra vậy?”.

Em liền lắc đầu giả vờ điềm tỉnh “Không có gì... giờ này còn sớm mà Yến đi học sớm hơn gần cả tiếng đó chứ... hôm nay Thế Phương bị sao vậy thấy bạn đi học sớm hơn mọi ngày đó...”.

Anh đưa tay gãi đầu đánh trống lảng “Hihihi không có gì tự nhiên muốn đi học sớm vậy thôi... Còn Thi Yến thì sao, mọi lần Yến hay đi học chung với Ngân, Nhân, Liên và Đăng lắm mà, sao hôm nay đi học một mình vậy?”.

Em mỉm cười rồi nói “Không có gì tại hôm nay hẹn gặp nhau ở lớp luôn nên không có đi chung hihihi”.

Anh và em qua đây ghé đá dỗi diện bãi giữ xe ngồi xuống, anh mở cặp ra lấy một tờ giấy đưa cho em rồi nói “Của “mấy người” nè”.

Em đưa tay ra cầm lấy tờ giấy mà anh đưa rồi hỏi “Cái gì đây?”.

Anh đưa mắt nhìn em rồi nói “Thì bài giải toán mà bạn đang cần đó hihihi”.

Em xem qua cách giải rồi hỏi anh “Thế này là sao tôi vẫn chưa hiểu lắm giảng cho tôi cách làm đi”.

Anh mỉm cười một cách lém lỉnh rồi nói “Thì làm vậy đó...”.

Em thúc tay của mình vào khuỷu tay của anh rồi làm ra vẻ mặt tội nghiệp “Năn nỉ mà giải thích giùm đi”.

Anh nhún vai rồi làm ra vẻ mặt thờ chẳng quan tâm “Tự hiểu đi, học sinh giỏi mà như vậy đó hả?!”.

Nhìn thái độ lạnh lùng không quan tâm của anh em biết mình có hỏi nữa cũng vô ích nên liền đứng dậy bỏ đi lên lớp nhưng anh liền kéo tay em lại “Giờn chút thôi để tôi giải thích cho hiểu nè...”.

Em ngồi xuống ngồi nghe anh giảng cách giải bài toán đó cho mình, em cũng không phải là dạng người quá ngốc nghếch nhưng vì anh vừa rồi làm khó em nên mặc dù đã hiểu rồi em vẫn giả ngốc nói với anh “Tôi không hiểu gì hết luôn ak bạn nói lại lần nữa được không?”.

Anh quay sang nhìn em bằng vẻ mặt ngạc nhiên vì trước giờ trong lớp học lực của em cũng xếp nhất nhì, bài toán này cũng không đến nỗi quá khó lắm tại sao lại bảo là không hiểu được nhưng anh vẫn gật đầu đồng ý với yêu cầu của em “Ừ được”.

Anh chỉ vào cái hình tam giác trong tờ giấy rồi nói “Trước tiên tìm độ dài của vector AB rồi sau đó dùng cos góc B tính độ dài cạnh AC...”.

Nhìn anh nhiệt tình giảng bài thao thao bất tiết làm em bẽn lẽn mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, em thầm nghĩ “Hôm nay sao có người ngoan thế không biết...cho hết cái tội làm khó mình”.

Em đang ngồi nhìn ngó ngán anh một cách rất nhập tâm thì đột nhiên giọng của anh vang lên “Xong rồi lên lớp đi chắc tụi nó đang đợi Yến đó”, lúc này em mới hoàn hồn lúng túng đứng dậy “Uhm cảm ơn nhiều nha” rồi bỏ đi một nước không dám quay đầu nhìn lại tự nhiên cảm thấy có lỗi với anh một chút vì cái bài giải toán đó mà hình như em ép người quá đáng rồi đã thế lại còn cố tình giả vờ không hiểu làm khó anh nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ai cần bạn thương đâu!

Cả lớp được xuống phòng tin học để thực hành bài tập, em và Ngọc Liên lại vô tình ngồi cạnh anh...không biết nên vui hay nên buồn nhưng chắc là buồn nhiều hơn vui đó vì cứ mỗi lần em mở máy lên thì anh lại bấm tắt làm cho cả buổi trời em chẳng làm được bài tập.

Lúc ra khỏi phòng tin học để lên lớp anh hỏi em và Ngọc Liên “Ê vui không???”.

Liên tức quá bay tới đánh vào vai anh một cái thật kiêu rồi mắng anh tới tấp “Vui cái đầu bạn ak thằng quý bạn coi chừng tụi đó”.

Anh hást mặt lên trời bày ra bộ mặt khiêu khích Ngọc Liên rồi nói “Ngon...anh đây sẽ chống mắt lên xem cung làm được gì nào?”.

Ngọc Liên liền cau mày rồi nói lại “Anh cái con khi khô á chứ anh”.

Em nhìn theo cả hai và suy nghĩ” Hai cái người này y như trẻ con vậy nhưng chắc cũng là bạn thân rồi nên mới giỡn với nhau tự nhiên như vậy...”.

Giờ giải lao anh lên chỗ thằng Đức ngồi chơi, thấy em cứ nhìn ra ngoài lớp anh liền hỏi “Hồi nãy học không được bay giờ khờ luôn rồi hả?”.

Em nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn rồi bảo “Nói cái gì lặp lại coi”.

Anh nhún vai rồi trả lời “Thì nói vậy đó hihhi...lời hay ý đẹp thì chỉ nói một lần thôi không nói lần thứ hai”.

Em lấy cây thước đánh anh...anh bỏ chạy cứ thế hai đứa đùa giỡn với nhau rất vui.

Có bài kiểm tra toán, thật lòng thì em mong thầy đừng phát bài ra còn hơn em làm sai hết một câu, anh ngồi ở bàn trên nói chuyện với thằng Đức và quay xuống hỏi “Ê Thi Yến làm gì mà trông có vẻ không vui vậy?”.

Em sụ mặt thờ dài rồi nói “Chắc là điểm kiểm tra thấp nên buồn trước...”.

Anh liền lắc đầu “Chắc chắc...Nói dối quá đó nha, điểm mấy người mà điểm thấp không biết ai điểm cao nữa”.

Giọng em buồn hẳn “Nói thật mà hôm bữa tính nhằm nên làm sai hết một câu 2 điểm rồi...điểm bài này chắc chừng 8 ak”.

Anh liền lắc đầu rồi kêu lên “Chắc chắc ai mà tin được bạn chứ”.

Em biết là bài mình chắc chắn chỉ có 8 điểm thôi nên liền hỏi “Thế dám cá cược với tụi không?”.

Anh suy nghĩ mấy giây rồi nói “Ok tụi đưa luật nha nếu bạn 8 điểm tụi mời bạn ăn kem ngược lại nếu như bạn 10 điểm bạn phải mời tụi ăn kem dám không?”.

Em mỉm cười đắc ý “Ok bạn thua là cái chắc rồi”.

Hai đứa quay qua nhìn thằng Đức rồi nói “Đức bạn làm chứng nha”.

Đức rất ham vui nên đồng ý liền “Ừ được”.

Lúc phát bài kiểm tra ra em 8 điểm anh 10 điểm, em hỏi anh” Kem đâu?”.

Anh lại nở một nụ cười ranh mãnh rồi nói “Có giấy tờ bằng chứng gì công nhận không mà đòi kem”.

Em liền quay sang nhìn thằng Đức rồi nói “Lúc nãy đã nói thằng Đức là người làm chứng cho vụ cá cược giữ tụi và bạn rồi mà”.

Anh nhún vai tỏ vẻ vô tội “Ai mà tin được thằng đó hihhi”.

Em đành chịu thua không đòi kem của anh nữa, một lúc sau anh bảo “Thi Yến bắt tay làm huê nha”.

Em không nghĩ nhiều cứ thế mà bắt tay anh ai ngờ anh nắm tay em thật chặt và làm nó đau, em nhăn mặt kêu lên “Buông ra đi đau quá...con gái con nứa gì mà bạo lực thấy sợ luôn...”.

Anh lại nở nụ cười đều khó ưa “Ngon... dám nói tôi là con gái bạn sẽ phải hối hận cho mà xem Lâm Thi Yến”.

Hai đứa giằng co qua lại một lúc anh buông tay em ra, em liền cau mày rồi nói “Tôi ghét bạn...”.

Anh lại lạnh lùng nói “Ai cần bạn thương đâu”.

Em chẳng thèm nói chuyện với anh nữa cứ nhìn ra mấy cây phượng trước cửa lớp, một lúc sau anh đến ngồi đối diện em rồi hỏi “Ê giận hả? tôi chỉ giỡn chút xíu thôi mà...lần sau không làm vậy nữa...”.

Anh đứng trước mặt em và nói chuyện một cách rất chân thành như đang thể hiện sự hối lỗi nhưng tiếc rằng em chẳng thèm quan tâm, em cứ chờ anh nói xong rồi thì quay mặt đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lời xin lỗi của anh

Hết cách anh về năn nỉ Ngọc Liên lên xin lỗi giùm anh và khuyên em đừng giận anh nữa...

Ngọc Liên là người bạn tốt nhất của em nên bạn ấy liền lên chỗ em ngồi nói chuyện với em “Thôi đi Thi Yến bỏ qua cho nó một lần đi...đừng có giận nó mà...”.

Em tỏ vẻ chẳng quan tâm “Ai thèm giận đâu tôi đâu có rãnh mà đi giận người dung làm gì cho mệt xác...”.

Ngọc Liên nhìn qua chỗ anh rồi nói với em “Nhưng nó nói là em đang giận nó đó”.

Em lại làm mặt lạnh rồi nói với Ngọc Liên “Chị nói lại với nó là đừng có tự tin quá tôi đây chả thèm giận người như nó đâu...tôi không rãnh mà giận người dung”.

Ngọc Liên lắc đầu thở dài “Hai đứa bây thiệt tình y như con nít á giỡn làm gì rồi giận không biết...”.

Giận anh! Ừ thì có giận đấy nhưng cảm xúc trong lòng rối tung,cứ khó chịu làm sao ấy không thấy vui chút nào.Trưa hôm sau em đi học cùng Thảo Ngân và Ngọc Liên, trên đường đi về lớp em có đi ngang qua chỗ hàng ghế đá hôm bữa anh ngồi giảng toán cho em, liếc mắt nhìn một vòng và vô tình thấy anh đang ngồi ở đó...em giả vờ không thấy rồi đi phớt qua luôn ngay lúc đó giọng của anh vang lên “Này...bộ không cần đến anh nữa à pé ngốc?!”.

Em dừng lại quay về phía anh có chút ngỡ ngàng rồi lên tiếng hỏi “Vừa rồi...gọi ai là pé ngốc vậy?”.

Anh chỉ tay về phía em rồi nói “Thì gọi bạn đó chứ còn ai”.

Em bước qua chỗ anh ngồi rồi hỏi “Sao bạn lại gọi tôi là pé ngốc? ai cho phép bạn gọi như thế chứ”.

Anh mỉm cười “Thích thì gọi thôi với lại bạn không thông minh nên tôi gọi là pé ngốc vậy thôi”.

Em giả vờ giận dỗi “Hay quá ha”.

Anh có chút bối rối cứ ậm ừ nhưng rồi cũng lên tiếng nói thành câu “Uhm cho tôi xin lỗi chuyện ngày hôm qua nha...người thông minh chắc chắn sẽ chấp nhận lời xin lỗi đấy...hihihi”.

Em ngồi xuống bên cạnh anh “Vậy thì tôi chấp nhận làm kẻ ngốc cũng không nhận lời xin lỗi này từ bạn”.

Anh quay sang nhìn em bằng ánh mắt phức tạp cảm xúc rồi căng thẳng thốt lên “Gi?!!thà làm kẻ ngốc cũng không tha lỗi cho tôi sao?”.

Thấy anh căng thẳng như vậy em liền bật cười “Hihihi bởi vì tôi đâu có giận bạn...bạn bị tôi lừa rồi nhé hihihi...”.

Hai đứa lại vui vẻ đùa giỡn với nhau như mọi ngày, anh lại chọc cho em lấy thước đánh anh rồi anh lại nói “Gãy xương rồi này đền tiền đi...”.

Em hất mặt lên hỏi “Không đền thì sao?”.

Anh lại mỉm cười nhạt “Haiz thì chịu thôi chứ biết sao”.

Ngày nào cũng vậy những điều đơn giản đó như đã trở thành một phần trong cuộc sống của em rồi có thể anh cũng cùng cảm nhận với em nhỉ?!

Rồi trời cũng bắt đầu đổ những cơn mưa đầu hạ, cái nắng nóng đã dịu đi phần nào và em cảm nhận được cái lạnh đang bao vây quanh em. Một buổi chiều mưa thật đẹp, trắng cả trời đất và cũng thật buồn vì em sắp phải đội cả cơn mưa để về nhà. Hôm nay thứ hai mặc áo dài, chạy xe đạp, tay lái em lại rất yếu nên không thể chạy nhanh được, từng hạt mưa mỗi lúc một nặng và nhiều nó đã giăng giăng đầy trên đường phố và thấm vào áo em, không có áo mưa để về nên em và Thảo Ngân đành phải trú mưa bên một mái hiên nhà không có chủ. Em vừa lạnh vừa run lên khi từng cơn gió thổi qua ngòi sát cái cửa sắt lạnh tanh với bao nỗi lo lắng vu vơ trong em thê thảm thật.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thà tôi bị bệnh còn hơn để bạn ướt áo

Em đang suy nghĩ vu vơ đủ thứ chuyện trên trời dưới đất thì đột nhiên em lại nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh vang lên “Thi Yến.. lấy áo mưa về đi nè”.

Em ngẩng đầu lên nhìn... em còn tưởng là mình nghe nhầm chứ nhưng lại là anh thật, rất bất ngờ và cũng thấy rất là vui khi anh lại xuất hiện như thế này, có áo mưa để về hiển nhiên là em rất vui những nghĩ lại anh sẽ ướt mình thì em lại thấy ái ngại “Tôi lấy áo mưa về rồi bạn bị ướt thì sao?”.

Anh mỉm cười hi hi rồi nói “Tôi là con trai mà tắm mưa một bữa có sao đâu”.

Em cảm thấy có chút bối rối trong hoàn cảnh như thế này nên nói “Tự nhiên bạn tốt với tôi quá ... tôi không dám nhận đâu”.

Anh lại cau mày rồi bảo “Tôi nói bạn ngốc đâu có sai lúc nào cũng nghĩ cho người khác không à, lo cho bản thân đi cầm lấy áo mưa rồi về đi”.

Mặc dù rất muốn đi về nhà nhưng lại sợ anh vì nhường áo mưa mà bị bệnh nên kiên quyết trả lời “Không lấy đâu”.

Em đã thành công trong việc chọc tức anh thế là anh liền mắng cho “Điện hã áo dài mỏng lắm đó từ đây về nhà nhắm còn chỗ nào khô không? Phải chi hôm này là ngày khác trong tuần “mấy người” mặc đồng phục là váy, áo sơ mi và vest khoác bên ngoài thì tôi cũng không thèm nhường áo mưa cho đâu”.

Em lắc đầu “Không biết nữa”.

Anh cầm lấy tay em rồi để cái áo mưa vào “Vậy thì mặc áo mưa vào rồi đi về, Thi Yến cũng phải nghĩ cho nhỏ Thảo Ngân với chứ nó lạnh run rồi kia”.

“Nhưng...”.

Anh liền lên tiếng cắt đứt lời nói của em “Không có nhưng nhị gì hết cầm lấy áo mưa rồi đi về quyết định vậy nha”.

Anh đạp xe đi trước không cho em cơ hội từ chối nữa cũng nhờ anh để lại cho em áo mưa của anh mà em và Ngân về nhà an toàn không ướt chút nào hết.

Hôm sau đi học em mang theo áo mưa của anh và cả áo mưa của em nữa em dự tính là sẽ trả cho anh lúc cuối giờ, trùng hợp thật chiều hôm đó cũng là một buổi chiều mưa, lúc tan học em trả lại áo mưa của anh cho anh rồi bối rối nói “Hôm qua ...cám ơn bạn nha”.

Anh mỉm cười xua tay “Có gì đâu, hihihi hôm nay cũng mưa mà Thi Yến giữ lấy mà mặc về đi”.

Em liền lắc đầu “Bạn cầm lấy đi, tôi có mang áo mưa nè, để bạn dầm mưa vì tôi hoài ngại lắm hihihi”.

Anh đột nhiên quay lại nhìn em rồi nói “Thà tôi bị bệnh còn hơn để bạn ướt áo...”.

Em cứ đứng bất động nhìn anh một lúc thật lâu, sau đó mới lên tiếng” Thế Phương cầm áo mưa về đi Yến cũng có áo mưa mà”.

Anh nhìn em với ánh mắt dò xét bán tính bán nghi không tin rồi nói “Lấy ra cho tôi xem đi rồi tôi mới tin...”.

Em mở cặp lấy áo mưa của mình ra đưa cho anh xem lúc đó thì anh mới cầm lại áo mưa của anh và đi về. Cả đêm em cứ thao thức không ngủ được mỗi lần nhớ đến ánh mắt đầy tình cảm của anh và câu nói “Thà tôi bị bệnh còn hơn để bạn ướt áo “ thì tự nhiên lại thấy vui vui...phải chăng cái này gọi là quan tâm?!

Hôm nay có bài kiểm tra vi tính em chịu thua môn này nên cứ gọi anh giúp, lúc đầu em hỏi anh cứ bảo là “Bài này làm vậy đó...hahaha” rồi nở một nụ

cười coi thường em, trông về mặt anh vô cùng đắc ý thấy mà ghét.

Đến lúc em năn nỉ thì anh mới chỉ cách làm bài chi tiết. Anh thì lúc nào cũng thích đùa, khi cô đến chấm bài thì anh rất là tự tin mình sẽ được 10 điểm nhưng tiếc là anh chỉ được 8 thôi. Đến lượt cô chấm điểm bài của em và Ngọc Liên thì anh nói với em “0 điểm là cái chắc rồi hahaha”.

Trong khi người ta lo lắng vô cùng thì anh lại châm chọc kiểu đó đúng là bó tay anh luôn, anh lại nhìn em và nói “Không được điểm nào đâu hihhi...”

Nhưng sau câu nói đó lại kèm theo là một nụ cười rất dễ thương không có ác ý. Anh cứ nói vậy nhưng lúc cô đặt bút xuống chấm bài thì anh lại nói với cô “Cho hai bạn đó 9 điểm nha cô”.

Cô nhìn anh rồi hỏi “Em lạ thật đó này giờ cứ chọc bạn là không có điểm sao giờ lại xin cho bạn 9 điểm?”.

Anh gãi đầu rồi lúng túng đáp “Dạ tại thấy hai bạn đó ngồi đánh máy từng chữ và rất là cố gắng để hoàn thành bài kiểm tra này đó cô... với lại lúc này em chỉ đùa với hai bạn đó thôi...”.

Cô mỉm cười rồi nói với anh “Ừ cô cũng quyết định cho hai bạn 9 điểm ngay từ đầu bài làm tốt chỉ có một chút sai sót thôi”.

Lúc cô sang chấm bài cho bạn khác rồi em mới quay qua nhìn anh bằng ánh mắt lạ lẫm nên anh liền lên tiếng hỏi “Bộ mặt tôi dính lọ nghe hay sao mà nhìn ghê thế?”.

Em liền lắc đầu xua tay “Không phải...ê mà hỏi thật cái này nha tôi hơn điểm bạn, bạn không buồn hả?”.

Anh mỉm cười rồi nói “Có gì đâu mà buồn, bạn vui là tôi vui rồi”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên vô độ “Thiệt á????”.

Anh lại bày ra bộ mặt lạnh lùng “Một quá nói một lần thôi không nhắc lại đâu”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Sao buồn quá vậy...Cần giúp gì không?!

Tới tiết chủ nhiệm cô tiến hành đổi chỗ để một bạn học sinh khá kèm một môn mà người đó giỏi nhất cho những bạn có học lực yếu kém. Em lo lắng toát mồ hôi hột thật lòng thì chẳng muốn dính vào rắc rối này chút nào, đột nhiên cô gọi tên và nói là em sẽ phụ trách môn văn mọi thứ như súp đổ trước mắt, em thầm nghĩ “Thôi rồi xong đời”, lúc tan học em đi xuống trước, em ngồi ở chỗ để xe chờ Thảo Ngân và Ngọc Liên.

Anh lấy xe rồi dừng lại chỗ em đang ngồi, thấy em không vui nên anh lên tiếng hỏi “Nè Thi Yến...sao buồn quá vậy? Cần giúp gì không?!”.

Nghe câu hỏi đó mắt em liền sáng rỡ lên đầy hy vọng “Bạn là bạn tốt mà đúng không bạn nói với cô là để bạn phụ trách môn văn thay tôi đi”.

Anh đưa ra bộ mặt ngu ngơ vài giây rồi mỉm cười bảo “Cái khác thì tôi giúp được cái này thì tôi bó tay hihhi”.

Em chớp chớp mắt làm ra vẻ tội nghiệp “Làm ơn giúp giùm đi mà”.

Anh đá chống xe xuống rồi đi qua ngồi xuống bên cạnh em “Cũng có gì đâu về nhà soạn mấy câu hỏi trong sách ra là được rồi...”.

Em lại sụ mặt bày ra vẻ mặt thất vọng “Nói tới nói lui thì tôi vẫn phải kèm môn văn cho mấy bạn kia chứ gì...”.

Anh đưa tay vỗ nhẹ vai em một cái như đang động viên em “Ừa cố gắng lên tôi ủng hộ bạn mà...bạn đã rất trẻ con rồi lúc buồn là y chang luôn á...”.

Em quay sang nhìn anh “Y chang cái gì sao không nói tiếp?”.

Anh liền nở nụ cười ranh mãnh “Hihhi y chang như đứa con nít lên ba ngồi khóc nhè hahaha...”.

Em giờ tay đánh vào vai anh một cái “Nói cái gì lặp lại coi”.

Anh chỉ mỉm cười rồi đứng dậy “Thôi tôi về trước... đừng có buồn nữa nha!”.

Anh mỉm cười rồi dắt xe đi, mỗi ngày anh đều mang đến cho em bao nụ cười bao nhiêu là niềm vui, anh luôn sẵn sàng an ủi chia sẻ nỗi buồn cùng em, anh thật là tốt bụng. Mặc dù anh chưa bao giờ bắt em ngồi hàng giờ đồng hồ để nghe anh than vãn nhưng anh luôn xuất hiện lúc em cần...anh thật là kỳ lạ...

Mới vào học có bao lâu đâu mà hè đã đến, mùa hè xa anh lại thấy có chút nhớ hơn những người khác bởi vì Thảo Ngân, Ngọc Liên, Trần Nhân và em nhà gần nhau nên vẫn thường xuyên tụ tập đi trà sữa hoặc là đi karaoke, mặc dù là hát không hay nhưng người ta vẫn nói hát hay không bằng hay hát mà phải không?!

Tháng 9 mọi người lại gặp nhau vào ngày tựu trường, đầu năm học mới hầu như đứa con gái nào cũng diện áo dài mới có họa tiết theo ý thích của mình chỉ tội mấy đứa con trai cứ phải mặc đồng phục quần tây xanh, áo sơ mi trắng và vest xanh khoác bên ngoài chẳng có gì khác biệt cả.

Gặp lại nhau anh hỏi “Nè Thi Yến mùa hè vừa rồi bạn đã làm gì vậy?”.

Em nghĩ lại mấy việc làm trong mùa hè rồi nói “Thì ở nhà luyện phim thi thoảng thì rủ Thảo Ngân, Ngọc Liên và Trần Nhân đi quẩy hahaha...thế còn bạn thì sao??”.

“A xem ra là rất vui nhỉ...tôi dành hầu như cả mùa hè để đi học bơi”.

Em quay sang nhìn anh bằng vẻ mặt ngạc nhiên rồi kêu lên “Cái gì??? Bạn dành cả mùa hè để đi học bơi sao...không biết mặt trời có mọc đằng Tây không ha”.

Anh thờ dài “Không phải tôi chăm chỉ đâu chỉ tại ở nhà chán quá nên đi học bơi giết thời gian thôi đó mà, với lại năm nay thể chất học bơi tôi học rồi mai mốt khỏi cần học nữa thấy tôi thông minh chưa hìh”.

Em đánh vào vai anh một cái “Khôn quá ha sao không qua hót tui đi học chung luôn với...mùa hè ở nhà ăn rồi ngủ chán chết đi được luôn”.

Anh nhún vai “Ai bảo bạn không chịu nói sớm với lại tôi cũng đâu có biết nhà bạn đâu mà qua hót bạn đi học chung với tôi”.

Trần Nhân liền nói vào “Trời gọi điện cũng được mà đâu nhất thiết là phải tới nhà”.

Anh trưng ra bộ mặt vô tội rồi nói “Biết số điện thoại của Thi Yến tao chết liền luôn á”.

Em và cả Trần Nhân đều ngạc nhiên nhìn anh, sau đó em liền nói “Ai bảo bạn không chịu hỏi làm chi”.

Anh hất mặt lên “Ồ hay sao không nói ngược lại là tại “mấy người” “không cho tôi số điện thoại của “mấy người” chứ”.

Em làm hành động bó tay rồi lấy một mẫu giấy nhỏ ghi số điện thoại của mình đưa cho anh “Làm bạn với nhau cả năm trời nhà tôi cũng không biết, số điện của tôi cũng không biết...nói thiệt không biết mình có phải bạn bè hay không nữa”.

Anh mỉm cười gian manh rồi nói “Tôi đã bao giờ nhận Yến là bạn tôi đâu”.

Một câu nói phũ phàng của anh cũng đủ để làm người khác buồn cả ngày thế mà anh vẫn vô tâm không biết.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Người yêu lí tưởng

Xuống phòng tin học thực hành lại vô tình ngồi cạnh bên anh chỉ khác một điều là năm nay em ngồi cùng máy với Thảo Ngân chứ không có ngồi chung với Ngọc Liên, em quay sang thờ dài rồi nói anh “Ê sao năm nào cũng xui xẻo ngồi gần “mấy người” hết vậy đổi chỗ đi”.

Anh hất mặt lên “Thích thì “mấy người” đổi đi... tôi nhất định đóng quân ở vị trí này”.

Em nhìn quanh lớp cũng tính đổi chỗ thật nhưng tiếc là không còn cái máy nào trống hết nên đành hậm hực quay sang nhìn anh rồi nói “Còn chỗ để đổi chết liền luôn á”.

Anh liền mỉm cười rồi nói “Thế thì đừng đổi nữa cứ ngồi yên ở đây là được rồi...con gái đúng là phiền phức mà”.

Em quay sang nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn rồi bảo “Đúng là đồ đáng ghét”.

“Ai cần “mấy người” thương!!!”.

Đột nhiên, cả nhóm ngồi bàn về chàng trai lý tưởng mình sau khi xem xong một bộ phim ngôn tình trên tivi.

Thúy Hạ chia sẻ về người trong mơ của mình “Chàng trai lý tưởng của tôi phải là một người học giỏi, thích nghiên cứu, chăm chỉ đọc sách, luôn điềm tĩnh và suy nghĩ thấu đáo,việc gì cũng sẽ luôn lo lắng thật chu đáo”.

Thảo Ngân lại nói “Tôi không thích cái kiểu thư sinh như vậy tôi thích một người chính chắn từng trải hơn”.

Ngọc Liên cũng nói ra mẫu người lý tưởng trong lòng mình “ Tôi thích một chàng trai lãng mạn si tình có thể vì tao mà hy sinh mọi thứ”.

Nhìn em ngồi lắng nghe mà không nói gì, Trần Nhân và anh đều đồng thanh hỏi “ Còn Thi Yến thì sao?”.

Em mỉm cười nhạt rồi nói “ Tôi không có mẫu người lý tưởng trong mơ, gặp đúng người đúng thời điểm thì yêu thôi, đặt ra nhiều tiêu chuẩn làm gì cho mệt não không biết, với lại đã chắc gì là sẽ tìm được chàng trai đúng theo mong muốn của mình đâu...yêu là phải yêu luôn cả mặt tốt và mặt xấu bởi vì đâu có ai hoàn hảo”.

Trần Nhân liền nói “ Tròi Yến tâm lý ghê luôn á, mai mốt đụng chuyện tình cảm chắc phải tìm Yến tư vấn cho tôi quá hìh”.

Em nháy mắt với Trần Nhân một cái rồi nói “ Sẵn sàng giúp đỡ hìh”.

Thảo Ngân đung đưa tay “ Nếu bắt buộc phải chọn thì mày sẽ chọn kiểu con trai như thế nào để yêu?”.

Em suy nghĩ vài giây rồi nói “ Chắc là kiểu... cool ngầu á, một người lạnh lùng thường tỏ vẻ không quan tâm nhưng sẽ luôn xuất hiện mỗi khi mình cần như vậy là được rồi hìh”.

Lại học vì tính anh lại giờ trò lưu manh em bật máy lên là anh lại đưa tay tắt máy, hai đứa giả vờ cãi nhau rồi chuyển sang đánh nhau, một lúc sau em không học được nên hỏi “ Bạn muốn sao mới để yên cho tôi học đây hả?”.

“ Cho tôi mượn vở bài tập toán đi”.

Em nhìn anh rồi ngạc nhiên kêu lên “ Hả??? bạn học giỏi toán hơn tôi thì mượn vở bài tập của tôi làm gì?”.

Anh thần nhiên đáp trả “ Thì mượn để chép cho nhanh chứ còn làm gì?”.

“ Sao bạn không tự làm đi”.

Anh hất mặt lên tự mãn “ Bài dễ quá không có hứng thú để làm”.

“ Oh dễ quá hay là không biết làm vậy hả?”.

“ Bạn nói thử coi bài mà bạn không giải ra tôi còn làm được hướng hồ mấy bài toán còn con này”.

Thảo Ngân liền nói với em “ Mày đưa tập toán cho nó mượn đi để còn làm bài tin học nữa chứ”.

Em nói với thái độ kiên quyết “ Không, cho bạn mượn tập chép bài là hại bạn, mày không nhớ cái vụ mượn tập của tao đưa thằng Thiên lên bảng làm bài hả?”.

Thảo Ngân đực mặt ra “ Vụ gì ta?”.

Anh liền phì cười rồi nói “ Thì hồi năm lớp 10 Thảo Ngân mượn cuốn tập toán của Thi Yến cho thằng Thiên lên bảng làm bài nhưng Thi Yến lười gạch dấu phân số nên báo hại thằng Thiên trên bàn cũng viết theo kiểu trên dưới mà không ai hiểu được là nó đang viết cái gì hết đó, còn Thi Yến thì bày ra vẻ mặt đau khổ muốn đập cho nó vài cái vì đần không chịu nổi á”.

Thảo Ngân liền tỏ vẻ hối hận “ Ừ nhắc tới vụ đó làm tao thấy có lỗi với nó ghê luôn làm thằng nhỏ bị thầy tụng kinh nghe suốt 1 tiết luôn mà”.

Em liền nói vào “ Thì bởi vậy từ lúc đó tao không muốn hại bạn nữa nên đã nói là không cho đứa nào mượn vở bài tập toán nữa hết”.

Thảo Ngân liền tán đồng “ Ừ mày nói đúng thôi đừng cho Thế Phương mượn nữa”.

Anh liền cười ranh mãnh rồi nói “ Ngon...tôi cho hai người khỏi học luôn nè”.

Thế là cuộc chiến reset cái máy lại diễn ra, đang yên đang lành tự nhiên thầy kêu kiểm tra 15 phút mà cứ tình trạng đứa tắt đứa mở kiểu này thì sớm muộn gì cái máy vì tính cũng ra sọt rác nằm chứ kiểm tra cái nổi gì nên em đánh mở cặp lấy cuốn vở bài tập toán đưa cho anh “ Bây giờ thì để yên cho chuy làm kiểm tra ok?”.

Anh liền gật đầu “ Tất nhiên rồi hìh”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sao tự nhiên quan tâm dữ vậy???

Giờ tan học anh nói với em “Thi Yến xuống lấy xe nhanh lên rồi đi về cũng trễ rồi đấy”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu “Sao tự nhiên quan tâm dữ vậy???”.

Anh cười nhạt “Thì bạn bè quan tâm nhau không được à với lại cũng cùng đường đi về mà”.

Em lại hỏi anh “Uhm nhưng tôi thắc mắc là trước giờ bạn đâu có quan tâm chuyện tôi về sớm hay muộn đâu”.

Anh “Hồi trước không quan tâm nhưng bây giờ quan tâm được không?”.

“Cái này tôi đâu có cảm được”.

Em cứ nghĩ anh nói đùa nên cứ vừa đi vừa giỡn với Thảo Ngân, lúc bước ra khỏi cổng trường em thấy anh đứng ở đó nên hỏi “Ê sao không về đi còn đứng đây làm gì?”.

Anh thản nhiên đáp “Thì tôi chờ bạn về chung nhà”.

Em mở to mắt ngạc nhiên kêu lên “Thiệt á”.

“Nếu không thì tôi đứng đây làm gì đâu có bị điên...”.

Em gật đầu “Ừ thì về chung”.

Anh lại giả vờ cầu nhàu “Có mỗi chuyện đi lấy xe thôi mà cũng lâu lắc”.

Em lại vô tâm bảo “Đâu có ai mượn chớ”.

Anh nhú mày rồi lạnh lùng nói “Vậy thôi tôi đi trước”.

Tự nhiên anh nói câu lên rồi bỏ chạy đi thật nhanh hình như anh đang giận thì phải, em vội đuổi theo nhưng không sao bắt kịp được anh rồi sau đó anh chạy chậm lại như đang cố tình chờ em.

Lúc em chạy xe song song với xe anh, em tính nói xin lỗi nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị anh mắng cho một trận tới tấp “Nè ai mượn bạn đuổi theo tôi vậy...tay lái không bằng ai mà còn bon chen nữa là sao đây lỡ như xảy ra tại nạn thì sao đây hả?”.

Em hối lỗi nhìn anh rồi lắp bắp lên tiếng giải thích “Tôi... nghĩ bạn... đang giận tôi cho nên... tôi...”.

Anh lại thờ ơ nói “Hả??? nghĩ sao mà tôi giận bạn vậy, tôi không rãnh rỗi mà giận hờn một đứa con nít không hơn không kém như bạn đâu hiểu chưa”.

Tự nhiên nghe câu đó lại thấy rất thất vọng “Uhm tại tôi nghĩ nhiều quá thôi tạm biệt”.

Sau đó em đạp xe đi thật nhanh trong lòng thầm mắng “Cái thể loại gì đây không biết nữa nhẹ nhàng với một đứa con gái hình như là điều khó khăn lắm á... người ta làm sai nên muốn nói câu xin lỗi vậy thôi mà cũng nổi giận đúng là khó hiểu mà, mặc kệ tôi đây không thèm quan tâm tới nữa thích thì giận luôn đi...gừ”.

Nói thì nói vậy thôi chứ không làm được điều mình nói, cả buổi tối đó cứ cảm thấy khó chịu trong người sao á những cảm xúc vô cùng lạ lẫm mà mình chưa trải qua trong đời, cả đêm cứ nằm lăn qua lăn lại thao thức hoài không ngủ được. Lại đến trường lại gặp anh nhưng cố tình không quan tâm tới cứ ngồi chơi trò giải câu đố với Trần Nhân mặc cho anh vẫn đang ngồi bên cạnh, anh im lặng một lúc rồi cũng bắt chuyện trước “Nè Lâm Thi Yến nói chuyện với tôi một chút đi”.

Em giả vờ không quen biết anh rồi làm mặt lạnh “Giữa tôi và bạn có gì để nói chứ?”.

“Có mà...cho tôi xin lỗi chuyện ngày hôm qua nha đáng lẽ ra tôi không nên nói những lời cộc cằn như thế với bạn”.

Em vẫn không thèm nhìn anh lấy một cái “Bạn có lỗi gì đâu mà xin chứ”.

“Thôi mà đừng có giận nữa năn nỉ đấy”.

“Tôi đâu có rãnh mà giận hờn mấy chuyện đó dù sao chúng ta cũng chỉ là người dung với nhau thôi giận nhau thì được lợi ích gì chứ”.

“Thôi mà Thi Yến tôi thật lòng xin lỗi bạn đó”.

“Bạn ngộ ghê luôn á không có lỗi mà cứ nói xin lỗi hoài là sao”.

Anh nói câu lên nhưng cố kìm lại và nhẹ giọng nói “Một lần cuối, tha lỗi cho tôi chuyện ngày hôm qua nha Thi Yến...”.

Em liền kiên quyết bảo “Không...”

“Không hả? vậy bây giờ muốn sao đây?”.

Anh đập tay lên bạn cái rằm và nói thế, em nhìn anh rồi hỏi “Đau không?”.

“Đau sao không...tha lỗi đi mà...”.

Em mỉm cười đắc ý “Ai bảo ham hồ chi tới tính nói là không... từ chối lời xin lỗi của bạn nhưng ai ngờ bạn lại tự làm mình đau hihihi, đúng là ngốc mà...”

Anh sụ mặt ra “Trời sao không chịu nói sớm một chút thiệt là tình à...”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngày 30 tháng 2

Hai đứa lại trở về như cũ và hình như lần nào em cũng không thể giận anh lâu được hết. Tiết hóa được xuống phòng thí nghiệm, anh là một người rất thích môn hóa nên trông anh vui hẳn ra.

Mặc dù tiết học diễn ra vô cùng căng thẳng nhưng cứ mỗi lần làm thí nghiệm thành công mọi người đều rất phấn khích.

Lúc học xong em ở lại dọn dẹp chỗ vừa thí nghiệm của nhóm em thì bất ngờ anh đi tới trong tay anh cầm hai mảnh giấy giờ lên cho em xem rồi vui vẻ nói “Tôi có được hai mảnh giấy quý tím nè hihihi”.

Em cũng mỉm cười rồi gật đầu nói “Uhm vui quá ha”.

“Vui sao không đánh nhau với thằng Nhân cả buổi mới giành giật được đó”.

“Uhm hihi...”

Nhìn nụ cười của anh lúc đó chẳng khác gì một đứa trẻ lên ba vừa mới nhận được quà hết.

Anh cứ đứng đó nhìn, em thấy lạ nên hỏi “Ủa sao không về đi còn đứng đây làm gì?”.

“Tôi chờ bạn về chung cho vui đó mà dù sao cũng cùng đường mà hihi”.

Em liền nói “Tôi còn phải rửa mấy cái ống nghiệm này nữa chắc sẽ về trễ hơn bình thường á”.

Anh liền xắn tay áo lên “Để tôi rửa phụ cho”.

Anh cứ như trẻ con vậy chỉ có hai mảnh giấy quý tím thôi cũng đủ làm cho anh cười cả buổi rồi...ừ thì cứ làm con nít như vậy đi bởi vì không phải lo nghĩ nhiều hết.

Em đã xin anh hai cho em mấy tờ giấy quý tím, bỏ vào cuốn tập hóa để hôm nào có tiết thì sẽ đưa anh, cũng chẳng biết từ lúc nào mà em lại quan tâm đến anh nhiều như vậy nữa...

Mỗi ngày có anh bên cạnh thì em cảm thấy rất vui, không cô đơn tẻ nhạt, anh thì lúc nắng lúc mưa lúc vui lúc buồn, tuy là anh và em hay cãi cọ với nhau nhưng luôn có tiếng cười chứ mang lại bầu không khí căng thẳng, mỗi ngày trôi qua mình lại hiểu nhau nhiều hơn anh nhỉ?!

Em là một đứa trẻ con nhưng đã có lúc em bất gặp anh đang nhìn em, một ánh mắt thật khờ một khuôn mặt ngô ngố, một cái nhìn đậm chiều ném về phía em và một nụ cười nhẹ khi anh biết anh đang nhìn em và bị em phát hiện.

Hình như giữa anh và em có cái gì đó liên kết hai chúng ta lại với nhau, cái cảm giác ấm áp, an toàn và hạnh phúc luôn ở bên em khi có anh bên cạnh. Anh có biết không anh đã trở thành một người rất quan trọng đối với em. Mặc dù, mình chỉ gặp nhau có vài phút vào lần đầu tiên, mặc dù anh và em đến bên nhau chỉ để trao đổi học vấn nhưng em cảm nhận được rằng mỗi ngày mình lại càng gần nhau hơn, giữa hai con người xa lạ có lẽ đã xuất hiện tình cảm gì đó... có thể là tình bạn cũng có thể nó vượt xa tình bạn một chút.

Cả nhóm lên kế hoạch để chúc mừng sinh nhật Trần Nhân sẽ có tiệc họp mặt đi ăn gà rán rồi đi karaoke và hiển nhiên là mỗi bạn sẽ tự chuẩn bị quà tặng riêng cho Trần Nhân. Mọi việc đâu vào đấy em đột nhiên nghĩ ra một chuyện nên hỏi Ngọc Liên, Thảo Ngân và Thúy Hạ “Ê có ai biết sinh nhật của Thế Phương là ngày nào không dù sao cũng học chung lớp và làm bạn với nhau cả năm rồi mà tụi mình vẫn chưa bao giờ tặng quà hay tổ chức sinh nhật cho Thế Phương hết trong khi ai trong nhóm cũng có như vậy bạn ấy sẽ buồn á”.

Ngọc Liên liền lấy cuốn sổ tay ra rồi reo lên “ Cũng hên là tao có hỏi nó trước rồi”.

Thúy Hạ liền nói “ Là ngày bao nhiêu mau xem đi”.

Liên lật cuốn sổ ra rồi nói “ Là ngày 30 tháng 2 á”.

Em và Thảo Ngân nhìn nhau rồi đồng thanh kêu lên “ Hình như có cái gì sai sai ak”.

Ngọc Liên liền nói “ Sai sao được chính Thế Phuong nói với tao như vậy mà”.

Trần Nhân đi ngang qua bàn của em thấy cả đám con gái đang tụ họp nên liền đi tới ngồi xuống “ Nè mọi người đang nói chuyện gì mà vui quá vậy?”.

Thúy Hạ liền trả lời “ Thi Yến hỏi sinh nhật của Thế Phuong là ngày nào, Liên mới nói là ngày 30 tháng 2 nhưng tụi tụi thấy có gì đó sai sai á”.

Trần Nhân liền bật cười “ Hahaha sai quá rồi chứ còn gì nữa tháng hai có 28 ngày năm nhuận thì mới có 29 ngày thôi làm gì có ngày 30”.

Cả đám lúc này mới ồ lên “ Ủ ha”.

Ngọc Liên làm ra vẻ mặt vô tội “ Nhưng thật sự là Thế Phuong nói với tao như vậy mà tao gât tụi mày làm gì chứ?”.

Em liền lắc đầu khẽ thờ dài rồi nói với Liên “ Bà bị điên rồi nên mới tin lời của Thế Phuong á...cái người đó rất là thường xuyên lừa người khác bộ bà không biết hả???”.

Ngọc Liên nhăn nhó mặt mày “ Thằng quý khó ưa dám lừa tao”.

Em quay sang hỏi Trần Nhân “ À Nhân ông là bạn thân của Thế Phuong vậy ông có biết ngày sinh nhật của Thế Phuong là ngày nào không?”.

Trần Nhân suy nghĩ rồi liền vui vẻ nói “ Là ngày 14 tháng 2 đó”.

Em ngạc nhiên quay sang nhìn Trần Nhân rồi nói “ Ngày sinh độc thiết ha, bữa đó tặng quà sinh nhật có bị hiểu lầm là quà valentine không ha hihih”.

Thảo Ngân liền hí hớn nói “ Có gì đâu một công đôi chuyện niềm vui nhân lên gấp hai bởi vì bạn bè cũng có thể tặng quà va-lung-tung cho nhau mà hahaha”.

Thúy Hạ liền nói “ Ai mà là người yêu của Thế Phuong chắc đỡ tốn tiền lắm hahaha tại vì vừa sinh nhật vừa là quà lễ tình nhân mà”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Quà sinh nhật hay là quà Valentine?!

Cuối cùng cả nhóm thống nhất với nhau lấy ngày 20 tháng 2 để tổ chức sinh nhật cho cả Trần Nhân và anh.

Thảo Ngân, Thúy Hạ, Ngọc Liên và em cùng đi nhà sách để lựa quà tặng cho anh và Trần Nhân.

Em chọn hai món quà một quả cầu tuyết và một cái chuông gió hình ngôi nhà gỗ. Lúc gói quà Thảo Ngân và em lại cùng ngạc nhiên vì lựa chọn quà tặng cho Trần Nhân giống nhau, Thảo Ngân kêu lên “ Ê Thi Yến sao tao với mày thần giao cách cảm quá vậy đã chia nhau ra đi rồi mà vẫn lựa đồ giống nhau hahaha”.

Em gật đầu “ Uhm nhưng khác màu khác kiểu mà với lại Trần Nhân cũng rất là thích mấy cái chuông gió, một cái ông treo ở cửa sổ một cái treo ở cửa chính của được mà hihih...”.

Thảo Ngân liền giờ ngón tay cái lên tán dương em “ Hay lắm hih”.

Ngọc Liên hỏi em “ Thi Yến vậy là quả cầu tuyết đó tặng cho Thế Phuong hả?”.

Em đắn đo nhưng vẫn gật đầu “ Chắc có lẽ vậy hih”.

Lúc đi về, một mình em ghé qua cửa hàng bán bút máy, lựa chọn cả buổi trời mới chấm được cây bút máy Picasso 933FB. Cây bút nhìn cũng khá là đẹp nắp bút có hình trụ, cài bút được mạ vàng và chạm khắc trang trí làm nổi bật ba chiều của chiếc bút, thể hiện sự năng động và một phong cách khác biệt, thân bút được sơn mài bóng hai lớp có khả năng chống ăn mòn và oxi hóa tốt, đặc biệt ngòi bút mạ vàng với những nét khắc hoạ tiết đặc trưng của trường phái Picasso. Em hy vọng anh sẽ dùng cây bút này để viết ra những con chữ thật đẹp và sử dụng nó vào những lúc quan trọng chẳng hạn như làm

kiểm tra hoặc là làm bài thi. Bởi vì sinh nhật của anh là ngày đặc biệt nên em cũng ích kỷ một chút bày tỏ luôn tình cảm của mình, ở cuối tấm thiệp viết lời chúc mừng sinh nhật anh em đã viết “SMILY” thay cho chữ ký của mình và từ này mang thông điệp mà em muốn nói với anh nhưng có lẽ anh sẽ không bao giờ hiểu được ý nghĩ của từ “SMILY” mà em viết.

Mọi người thống nhất là sẽ tặng quà cho cả hai vào ngày 20 tháng 2 nhưng em nghĩ vào đúng ngày sinh nhật mà nhận được quà từ bạn bè chắc hẳn sẽ vui hơn nên đã tặng quà đúng ngày sinh nhật của Trần Nhân.

Ngày 14 tháng 2 lúc tan học em xuống chỗ giữ xe sớm hơn mọi người, lúc anh dắt xe ra em đã bước tới đưa quà cho anh “Thế Phương sinh nhật vui về nha”.

Anh nhìn em bằng ánh mắt lạ lẫm ngạc nhiên, vừa lúc đó em vô tình nhìn thấy bạn lớp trưởng lớp bên cạnh cầm cuốn sổ đầu bài đi ngang qua nên vội hốt hoảng kêu lên “Thôi chết lúc này nói là đi nộp sổ đầu bài giùm lớp trưởng mà quên mất rồi” em vội để cái hộp quà vào giỏ xe của anh rồi chạy lên lớp.

Buổi tối, về nhà em nhận được tin nhắn của anh gửi tới [Cảm ơn món quà sinh nhật sớm của Thi Yến nha hồi chiều bạn chạy đi vội quá nên tôi không kịp nói lời cảm ơn].

Em ngồi nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại đọc đi đọc lại cái tin nhắn ấy hơn chục lần rồi cau mày nghĩ “Sinh nhật sớm là sao ta rõ ràng hôm nay là ngày 14 tháng 2 cơ mà”.

Chần chừ mãi cuối cùng em bấm số rồi gọi điện cho anh để hỏi cho ra lẽ.

Anh bắt máy “Àlo tôi nghe nè”.

“Thế Phương nói sinh nhật sớm là sao rõ ràng hôm nay là ngày 14 tháng 2 đúng ngày sinh nhật của bạn mà”.

Em nghe thấy tiếng cười của anh vang lên phía đầu dây bên kia “Ai nói với bạn sinh nhật tôi là 14 tháng 2 vậy hả??”.

“Trần Nhân nói như vậy tôi tin Trần Nhân không có gạt tôi đâu”.

Tiếng cười của anh lại vang lên “Hahaha thằng Nhân nó nào cá vàng vậy mà Yến cũng nghe sao...sinh nhật của tôi là ngày 22 tháng 2 chứ không phải 14 tháng 2 đâu nha”.

Em muốn đập đầu vào tường chết cho rồi “Xin...lỗi...tôi thật sự không biết”.

“Có gì đâu bạn tặng cũng đúng ngày đó chứ...xem như là quà Valentine cũng không tệ hìhì”.

Em vội lúng túng gào lên “Không...không phải vậy đâu là quà sinh nhật sớm mới đúng”.

“Ừ dù là quà Valentine hay quà sinh nhật sớm cũng đều cảm ơn được chưa hìhì”.

Hôm sau, đi học vừa gặp Trần Nhân em đã nhéo mũi Trần Nhân một cái thật đau.

Nhân trưng ra vẻ mặt vô tội rồi ngu ngơ hỏi “Ồ hay sao hôm nay Thi Yến cũng bạo lực y như Thảo Ngân á”.

Em nhủ mày rồi nói “Ông hay quá ha sinh nhật của Thế Phương là ngày 22 tháng 2 mà ông lại dám nói là ngày 14 tháng 2 làm tôi tặng quà bị hớ, ông có biết là ngại lắm không hả??”.

Trần Nhân như nghĩ ra chuyện gì đó liền kêu lên “Á chết rồi tôi nhầm sinh nhật của Nguyễn Đăng mới là 14 tháng 2 hìhì sorry Thi Yến nha”.

Em giờ trò trẻ con ăn vạ “Không chịu đâu bắt đền mấy người đó”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: “SMILY” phải chăng là mỉm cười nhiều hơn???

Vừa lúc đó anh đi tới rồi lên tiếng hỏi “Nè Thi Yến SMILY có nghĩa là gì???”.

Em lúng túng quay qua nhìn anh không biết nên nói thế nào thì Trần Nhân đột nhiên lại hỏi anh “Trong tiếng anh smile là gì?”.

Anh liền trả lời “Mỉm cười”.

Em liền tưởng theo hướng nghĩ đó “ Smile nghĩ là cười...Smily có nghĩa là cười nhiều hơn đó mà hihihĩ”.

Anh gật đầu “ À thì ra là vậy hihihĩ thông điệp mà bạn nhắn gửi đến tôi rất là hay”.

Em gật đầu đồng ý cho qua chuyện rồi đi vào lớp, em biết anh dở nhất là môn tiếng anh nên cố tình nghĩ ra chữ “ SMILY” để bày tỏ tình cảm của mình để anh khỏi đoán ra được ý nghĩa thật sự của nó.

Lúc sinh hoạt dưới cờ ngồi chán quá nên hát vu vơ một bài hát tiếng Nhật mà em thích

“Tsuyu no mannaka

Kyou wa ame agari

Namanurui kaze

Shizuka na yomichi wo

Toorinukeru natsu ga chikai

Hikari kagayaki

Kono me wo ubai

Te ni shitaku naru

Furete mitaku naru

Anata wa kono hotaru no you

Mou ikkai mada mitai

Mou ikkai sono kokoro

Anata no kimochi ga mienai

Nozomu hodo kurushiku naru

Sore de mo kirai ni narenai

Fuwa fuwari to

Chuu wo mau hotaru

Sukoshi fureta basho kara

Miru no ga ichiban ii

Sotto sotto

Tsukamenai todokanai

Tsukamenai sono kokoro

Jibun dake ga omotte iru

Kanjiru to nakitaku naru

Onaji kimochi ni wa narenai

Mou ikkai mada mitai

Mou ikkai sono kokoro

Anata no kimochi ga mienai

Nozomu hodo kurushiku naru

Sore de mo kirai ni narenai

Jibun dake ga omotte iru

Kanjiru to nakitaku naru

Anata no kimochi ga shiritai

Anata no kimochi ga mienai

Tsuyu no mannaka

Kyou wa ame agari

Namanurui kaze

Shizuka na yomichi wo

Sore de mo kirai ni narenai

Sono hikari kagayaki

Kono me wo ubai

Te ni shitaku naru

Furete mitai)

Kyou wa ameagari

Natsu ga chikai...”*.*

*: Bài hát Hotaru (Hotaru No Mori E) do ca sĩ Fujita Maiko thể hiện.

Chỉ là hát vu vơ nhưng không ngờ sau đó Thảo Ngân liền mê nheo “Nè hát lại đi Thi Yến mày hát bài này hay thật”.

Em cười nhạt “Tao hiểu mà xin lỗi vì nãy giờ đã tra tấn lỗ tai mày nha”.

Thảo Ngân liền xua tay “Không phải tao nói thật mà hát lại đi...tao thích”.

Thảo Ngân cứ mê nheo mãi nên cuối cùng em cũng phải hát lại cho nhỏ nghe nhưng không phải một lần mà nhỏ bắt hát cho đến hết giờ chào cờ luôn mới ghê chứ.

Năm học cuối cấp vô cùng áp lực vừa phải bảo vệ thành tích học tập ở lớp, vừa phải ôn thi tốt nghiệp rồi luyện thi đại học nên hầu như không ai có thời gian để đi chơi nữa mà cứ cắm đầu cắm cổ vào học thôi. Điều mà em cảm thấy an ủi nhất là mọi người đi ôn thi cùng nhau nên ngày càng gần bó với nhau hơn và bởi vì luôn có anh bên cạnh nên em cảm thấy mình an tâm hơn có niềm tin để làm được tất cả mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sự rạn nứt vô hình

Hình như cái gì cũng có mở đầu và kết thúc, anh đến bên em nhẹ nhàng em không hay biết và khi ra đi cũng nhẹ như một con gió thoảng qua không để cho em kịp phản ứng.

Anh của trước đây luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng vẫn quan tâm đến em mang đến cho em cảm giác ấm áp còn bây giờ thì anh lại đột nhiên tỏ ra lạnh lùng với em thật và không thèm nói chuyện với em nữa, không còn anh quan tâm giúp đỡ đối diện với những bài toán khó em hoàn toàn bất lực...lúc em buồn cũng không có ai cùng em chia sẻ, không có ai đến hỏi em “Sao buồn quá vậy, cần giúp gì không?”.

Em cảm nhận được rằng anh không muốn nói chuyện với em và đang ngày càng cố tình né tránh em, giờ ra chơi anh không đến tìm em cùng ngồi nói chuyện nữa anh cũng không để em có cơ hội tìm kiếm anh.

Không đối thoại đến nhau ư??? Dễ nói nhưng không dễ làm đâu anh à.

Thật ra em thấy anh vẫn còn nhìn em bằng ánh mắt ngày nào, vẫn với con người ngày trước anh đang dõi theo em từng ngày, vậy với lý do gì mà anh lại đối xử lạnh lùng với em như thế... tại em phiền phức quá hay tại em trẻ con quá hay tại vì anh đã thay đổi không còn đặt em ở bất kỳ vị trí nào trong tim anh nữa.

Em đã tự an ủi mình anh đi rồi cũng quay lại thôi, mặc dù anh chưa bao giờ “Thế Phương thích Thi Yên” nhưng em biết anh đã thích em từ lâu rồi qua những hành động quan tâm của anh, ánh mắt của anh,... chúng nói lên tất cả mà...

Anh có còn nhớ giao ước của tụi mình không? Mình gọi nhau là anh em đó. “Anh” ở đây không phải là anh trong tình yêu mà một người anh trai tốt có thể yêu thương vỗ về cô em ngọc ngà này, “Em” cũng không phải cách xưng hô ngọt ngào của đôi lứa yêu nhau mà là một cô em gái để anh bảo vệ.

Anh từng nói “Dù mọi thứ trên thế giới này có đổi thay thì anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh mỗi lúc em cần...” nhưng tại sao anh lại nói dối chứ nếu là tại em thì em sẽ sẵn sàng thay đổi tất cả những khuyết điểm của bản thân em mà anh không thích, vì anh em có thể từ bỏ mọi thứ vậy tại sao em vẫn là người bị bỏ lại...

Ngồi trong lớp mà anh cứ giỡn với Ngọc Liên hoài anh cười với bạn ấy bằng nụ cười mà ngày trước anh đã trao cho em, còn nữa cái ánh mắt khờ ngày nào anh chưa bao giờ nhìn ai khác ngoài em thì bây giờ anh lại nhìn Ngọc Liên bằng ánh mắt đó... anh không biết được cái cảm giác đó khó chịu như thế nào đâu... nhìn người mình yêu thương quan tâm người bạn thân nhất của mình em cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa nhưng chắc chắn là đau lắm đây trái tim em như có thứ gì đó bóp nghẹn nó lại vô cùng khó chịu anh có biết không...

Mấy hôm nay đến lớp cứ nghe loáng thoáng mọi người thì thầm với nhau là anh và Liên đang quen nhau em lại thấy tim mình nhói đau, em bắt đầu sợ tới lớp, em sợ phải đối mặt với sự thật quá đỗi bi thương này.

Ngồi trong lớp mưa bắt đầu rơi bên ngoài, mưa rơi xuống thật nhiều mỗi lúc có gió thổi quá lại cuốn những hạt mưa bay theo nhìn rất đẹp mắt, mưa đẹp nhưng lạnh lùng quá giống y như anh vậy, em rủi mất tâm trí “Phải chăng câu đố ký ức của em quá khó cho nên đến tận bây giờ anh vẫn không giải ra, “SMILY” có ý nghĩa rất đơn giản vì sao anh lại cứ bỏ qua chứ”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vì sao là cô ấy??

Một buổi chiều nọ, em sắp xếp tập vở vào cặp để chuẩn bị đi về thì vô tình mảnh giấy quỳ tím trong quyển tập hóa của em rơi ra, lúc trước xin giấy quỳ tím bỏ vào cuốn tập hóa lớp 11 mà quên đưa cho anh nên mới để hai tờ giấy quỳ tím đó vào cuốn tập hóa của năm lớp 12 nhưng cứ bận học miết nên dần dần rồi cũng quên bên đi mà không có đưa cho anh.

Bây giờ vô tình nhìn thấy lại khiến em mỉm cười khi nhớ tới những hành động vụng về của mình.

Em biết là anh rất thích giấy quỳ tím nên vội ôm cặp chạy nhanh xuống chỗ giữ xe tìm anh...

Em thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh vẫn còn ở đó nhưng khi em vừa tính bước chân đi tới chỗ anh thì Ngọc Liên đã chạy lại chỗ anh trước và nói với anh “Thế Phương cho Ngọc Liên hóa gang về được không?”.

Anh gật đầu rồi mỉm cười với Ngọc Liên một cách triu mến “Tất nhiên là được rồi hìhì”.

Sao anh có thể nói một cách nhẹ nhàng như thế chứ rốt cuộc em là gì với anh vậy? hay từ đầu đến cuối anh chỉ có tình tiếp cận em chỉ để mượn vở bài tập lúc anh cần...

“Anh không phải là loại người như vậy đâu Thế Phương không phải con người như vậy...” em đã tự an ủi mình như thế, suốt nhiều ngày liền em cứ sống với sự hụt hẫng anh có biết không...

Tờ giấy quỳ tím từ tay em rơi xuống đất rồi bị gió cuốn đi, giống như một dấu hiệu nói rằng anh đã không còn là của em nữa, em rủi mất bước đi một cách vô định trong đầu thâm nghĩ “chẳng lẽ anh là người vậy thôi sao, anh cũng giống những người khác chỉ muốn lợi dụng em giúp anh lúc anh cần sao anh có thể như vậy được chứ...”.

Lúc anh dắt xe đi anh đã quay lại nhìn em nhưng bằng ánh mắt khác rồi nó lạnh lùng và xa lạ lắm cơ, anh cứ thế mà bước đi để em đứng đó đóng băng một mình. Tự nhiên đang yên lành thì một nỗi buồn vô tận đột ngột ủa đến làm cho em không còn xác định được mình là ai, mình đang muốn làm gì, mỗi ngày đối với em đều vô nghĩa như nhau vì anh đã đến bên Ngọc Liên mất rồi.

Nhìn người mình yêu thương mỗi ngày một rời xa mình mà chẳng thể làm được gì, em thấy mình đúng là đã thất bại toàn tập không còn chỗ nào cứu vãn được nữa. Từng mũi dao như đang đâm vào tim em mỗi khi thấy anh và Ngọc Liên bên nhau... sao anh tàn nhẫn với em quá vậy? sao không chọn người khác mà lại chọn Ngọc Liên? Nếu là một người khác thì em sẽ đấu tranh đến cùng để có được anh, đâu biết trước kết quả là sẽ thua cuộc em vẫn sẽ làm vậy còn với Ngọc Liên thì sao em tranh giành với bạn ấy được đây, đó là người bạn thân nhất của em vì em quá trẻ con nên bạn ấy còn giống như một

người chị luôn đi đầu em ở chốn học đường. Thật là khó xử cho em liệu anh có biết điều đó?! Sáu năm thời gian không ngắn cũng không dài cho một mối quan hệ, Ngọc Liên đã luôn bên cạnh em mỗi lúc buồn vui là người luôn động viên em mỗi lúc em rơi vào tuyệt vọng nhường cho em tất cả những gì em muốn có, Ngọc Liên chưa bao giờ tranh giành với em thứ gì hết vậy thì bây giờ em làm sao mà tranh giành anh với Ngọc Liên được đây.

Người ta nói tình yêu không có đúng sai cũng không có khái niệm nhường nhịn nhưng thú thật với lòng là em không làm được như vậy... em biết đã ba lần Liên thất bại trong tình yêu em luôn mong rằng bạn ấy sẽ tìm được một người bạn ấy yêu thương và người kia cũng sẽ thật lòng yêu thương Ngọc Liên lúc đó chắc hẳn em sẽ vui mừng mà chúc mừng bạn ấy...nhưng ai mà ngờ được khi Ngọc Liên đã tìm được tình yêu rồi thì cũng là lúc em đắm chìm trong nước mắt bởi vì người mà Ngọc Liên yêu lại chính là anh. Những điều em mơ ước cho Ngọc Liên đã thành hiện thực rồi nhưng sao em buồn quá Thế Phương à! bởi vì em không thể nào mất anh được nữa, em chợt nhận ra rằng em không thể nào sống vui vẻ mà không có anh bên cạnh và em cũng nhận ra rằng tình cảm đầu đời em đã trao cho anh từ lúc nào mà em không hề hay biết.

Cuộc sống với con người là thế thường không trân trọng những gì mình đang có và luôn nuối tiếc khi mất đi nhưng em đâu có làm như vậy em luôn trân trọng từng giờ từng phút mình ở bên nhau mà, em thừa nhận là em hay nổi cáu mỗi khi anh chọc em nhưng sau đó hai đứa vẫn trở lại bình thường mà...thà có một lý do để anh làm vậy đi em cũng thấy an ủi phần nào nhưng anh chỉ im lặng tại sao sự im lặng lại là lựa chọn của anh chứ?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đau khổ

Chỉ còn một tháng nữa thôi là nghỉ hè rồi anh biết em nghĩ gì không??? Em đã ước mùa hè đừng đến để em có thể ở bên anh nhiều hơn một chút nữa dù biết là anh không còn như trước, anh đã đến bên người khác cũng không sao, chỉ cần được đứng nhìn anh từ xa thôi cũng quá đủ rồi em không dám đòi hỏi thêm điều gì từ anh đâu em hứa đấy...

Mỗi ngày em chỉ cần nhìn thấy anh vui vẻ, được nghe những câu nói đùa của anh, những nụ cười giòn giã phá tan sự yên lặng của anh...dù em biết những thứ đó không thuộc về em nữa.

Thời gian sắp đưa anh ra khỏi cuộc đời em hoàn toàn rồi, thì cuối kỳ em không lo về phần thi cử mà lại lo sợ là sau thi mỗi người sẽ đi một ngã biết đến bao giờ mới gặp lại nhau.

Ở nhà em là đứa ngoan nhất chịu học nhất, ở trường lại là một đứa học chăm luôn đứng nhất nhì trong lớp, em rất muốn bỏ tất cả chạy trốn đến một nơi thật xa để không phải đối diện với anh và Ngọc Liên nhưng em lại không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà làm cho gia đình, thầy cô và bạn bè thất vọng được nên cũng phải lao vào học để chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm.

Học cũng tốt mà em sẽ không có thời gian để nghĩ vu vơ về anh nữa, như thế sẽ không thấy buồn nữa nhưng...vừa nằm xuống nhắm mắt lại thì hình ảnh của anh lại hiện ra trước mắt em...làm sao đây em phải làm sao để cho anh vào quá khứ, làm sao để quên anh và làm sao để những kỷ niệm về “Thăng Ngốc” không còn làm tim em xao động nữa.

Thao thức mãi vẫn không ngủ được đã hơn 12h khuya rồi em ngồi dậy bật đèn lên học tiếp cho đến lúc em mệt quá thì gác xuống bàn mà ngủ.

Hơn một tuần lễ rồi em phải khổ sở như thế đấy có lúc đến tận 3h sáng thì em mới chợp mắt được một chút. Ngọc Liên đưa cho anh đề cương của tất cả các môn đây là việc mà trước đây em thường làm bây giờ thì Liên làm hết, em tự an ủi mình “Có Liên lo hết thì mày rảnh việc thôi có gì đâu chứ”.

Khi cầm đề cương của em đưa cho thì anh nói là “Giỏi lắm” rồi mỉm cười còn Ngọc Liên đưa cho anh thì anh nói là “Cảm ơn” một cách rất nghiêm túc anh đúng thật là khó hiểu.

Những ngày thi em không được gặp anh điều đó càng làm cho em nhớ anh nhiều hơn vì vậy lúc thi xong em đã đến phòng thi của anh và lại thấy vô cùng xót lòng bởi vì lúc đó anh và Ngọc Liên đang dắt tay nhau đi về anh đi phớt qua em như không hề quen biết.

Buồn rười rượi em bước đi trên những dãy hành lang dài đông người mà cứ tưởng là một mình. Thời gian học tập đã qua chỉ còn lại những phút thư giãn thôi, vào lớp cũng chỉ ngồi chơi cờ ca rô và tán gẫu thôi vì chẳng còn gì để học nữa hết.

Em ngồi nói chuyện với Thảo Ngân, Thúy Hạ và có cả...Ngọc Liên ở đó nữa, anh thì chơi cờ ca rô với Trần Nhân và Đức ở bàn trên...một lúc sau em quay lên ngồi xem truyện tranh Trần Nhân thấy vậy nên chọc “Thi Yến học lớp mấy rồi mà còn coi truyện tranh của con nít vậy???”.

Em liền xua tay đẩy cuốn truyện về phía Trần Nhân rồi lên tiếng giải thích “Hứ truyện con nít đâu truyện tình cảm mà hihhi”.

Trần Nhân nhìn em bằng ánh mắt bán tín bán nghi “Aha vậy là Thi Yến thích ai rồi đúng hok nói tôi nghe đi”.

Mắt em có chút buồn, ừ đúng là thích một người nào đó rồi nhưng người ta lại chẳng thích mình nên em đành biện minh với Trần Nhân “Không...Yến làm gì mà thích ai chứ Yến từng nói sẽ chỉ tập trung vào việc học thôi chuyện tình cảm là một phạm trù rất phức tạp để sau đi hihhi...”.

Tự nhiên anh quay xuống nhìn em chăm chăm làm cho em thấy bối rối nên liền cúi đầu nhìn xuống quyển truyện trên bàn, giọng nói trầm ấm của anh lại

vang lên “ Woa Thi Yến thiên tài thật nha cuốn truyện đề ngược mà cứ vô tư xem thôi”.

Em lúc này nhìn lại mới thấy đúng là cuốn truyện đang đề ngược nên vô cùng lúng túng, anh lại mỉm cười giật lấy cuốn truyện trong tay em rồi nói “ Chơi ca rô đi suốt ngày xem truyện tranh hoài không thấy chán à”.

Em đưa mắt nhìn anh rồi hất mặt lên nói “ Trả đây”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lưng chừng cảm xúc

“ Lát nữa cuối giờ tôi trả bây giờ thì chơi ca rô đi nếu không thì tạm biệt luôn cuốn truyện đi là vừa” anh nói rồi lấy giấy bút để trước mặt em “ Đánh trước đi”.

Trần Nhân liền nói “ Ê chơi xong ván của tao với mày cái đã chứ”.

Em thật chẳng biết anh đang làm gì nữa em đang cố quên còn anh lại cố gieo vào tâm trí em thêm những kỷ niệm mới.

Lúc chơi xong ván cờ với Trần Nhân đột nhiên anh lên tiếng hỏi em: “ Nè sao vậy??? dạo này thấy “mấy người” thất thường lắm đó bộ gặp chuyện gì hả nói tôi nghe đi”.

Câu nói đó của anh chẳng khác gì một mũi tên bay xuyên qua tim em, nếu nói ra được thì em đâu có như vậy chẳng lẽ mở miệng ra nói rằng anh quay về bên em đi bỏ rơi Ngọc Liên đi không biết người khác thế nào chứ em không làm được là cái chắc rồi. . .

Em lại thờ dài rồi khẽ lắc đầu trả lời “ Không có gì chỉ là áp lực thi cử thôi hìh”.

Trần Nhân liền nói vào “ Bây giờ thi xong rồi Yến đừng có suy nghĩ nhiều nữa thoải mái mà chơi cờ ca rô đi hahaha”.

Em mỉm cười nhạt với Trần Nhân “Ừ thì đang chơi nè mà Yến chơi cờ này dở lắm”.

Mắt Trần Nhân sáng rỡ lên về mặt thì đồng cảm “Nhân cũng vậy mà hìhìhì chơi một ván thôi cũng được mà”.

Bạn bè đã nói vậy rồi thì em biết phải từ chối làm sao nên đành miễn cưỡng gật đầu “Uhm nhưng một ván thôi đó nha”.

Trần Nhân liền gật đầu mỉm cười “Ừ một ván là vui rồi Nhân sẽ nhường Yến mà đừng có lo hìhìh”.

Tiếng anh vang lên nghe đầy uất ức “ Gì kỳ vậy tôi rù bạn đánh cờ trước mà Thi Yến”.

Em liền nói khéo với anh “Thì chơi xong ván này với Nhân rồi tôi chơi với bạn”.

Anh cau mày rồi sụ mặt xuống “Không chịu đâu vậy là không công bằng”.

Em thờ dài rồi nói “Thôi được rồi đánh cờ với mấy người trước được chưa”.

Em lại phải quay qua nói với Nhân “ Chờ Yến một xíu nha chắc cũng hok có lâu chừng mười nước cờ là Yến thua rồi”.

Trần Nhân liền gật đầu đồng ý “Uhm không sao đâu”.

Anh nhìn em rồi nói “Cờ còn chưa đi mà bảo thua là sao đây???”.

Em liền đáp trả “Ai mà chẳng biết bạn chơi ca rô hay nhất lớp còn lâu tôi mới thắng được bạn đó”.

Anh liền nói lại “Đừng có quá coi thường bản thân kiểu đó chứ Thi Yến mà tôi biết đâu phải loại người dễ bỏ cuộc như vậy, đúng không?!”.

Em quay đầu nhìn xa xăm lên bầu trời xanh bên ngoài cửa lớp và thầm nghĩ “ Thật ra tôi bỏ cuộc lâu rồi chỉ tại bạn không để ý đó thôi... tôi chẳng mạnh mẽ như bạn đã thấy đâu Thế Phương à nếu được tôi đã chạy trốn thật xa rồi, tôi không đủ bản lĩnh để đối diện cũng không đủ mạnh mẽ để từ bỏ, sống mười tám năm trên đời bây giờ tôi mới biết cảm giác này mới thật sự gọi là thất bại thảm hại. . .”.

Em và anh đánh hơn hai mươi nước cờ. . .cuối cùng em thắng, em liền vui vẻ mỉm cười nói với anh “ Nè bạn từng nói ở lớp này không ai thắng nổi bạn nhưng giờ tôi thắng rồi đó hìhìh”.

Anh nhìn cái cách mỉm cười trẻ con của em rồi giờ hai tay lên làm hành động đầu hàng “Ừ thì bạn thắng. . .bạn chịu cười rồi nhé lúc bạn buồn tôi cũng

thấy hok vui đâu... phải cười nhiều lên thì cuộc sống mới vui vẻ được chứ”.

Anh bỏ đi về chỗ của anh, em nhìn chăm chăm vào tờ giấy có những ký hiệu x-o trên mặt bàn rồi tự hỏi “ Là do tôi thắng hay bạn cố tình thua để tôi chịu mỉm cười đây?!...đừng làm như vậy nữa những điều nhỏ nhặt này cũng đủ để làm tim người ta đau đấy đồ ngốc à...”.

Một ngày mới lại đến dù không muốn đến trường nhưng vẫn cứ phải vác xác đi...Giờ ra chơi anh lên chỗ em rồi lên tiếng hỏi với giọng điệu đầy lo lắng “ Nghe Trần Nhân nói hôm qua Yến bị té xe đúng không?”.

Em gật đầu “Ừ”.

Anh ngồi xuống đối diện em rồi hỏi tiếp “Thế có sao hok???có bị thương ở chỗ nào không vậy?”.

Em mỉm cười đưa vết thương nhỏ ở cổ tay cho anh xem “Chỉ bị trầy xước chút xíu à không có gì nghiêm trọng hết hihhi”.

Anh đưa tay búng lên trán em một cái thật kiêu rồi cau mày nói “Chạy xe kiểu gì mà dễ bị té vậy hả bao nhiêu tuổi rồi mà sao hok biết lo cho bản thân gì hết trơn”.

Em liền nhăn nhó rồi quát anh “ Nè đang hỏi thăm hay là làm cho người ta bị thương nặng hơn vậy hả??? bộ nhìn tôi chưa đủ thăm hay sao vậy??? ”.

Trần Nhân liền nói với anh “Có phải lỗi tại Thi Yến đâu tại bà kia chạy ẩu chứ bộ ...”.

Anh giả vờ làm mặt lạnh rồi nói “ Còn đủ sức nổi quạu với tôi là không sao rồi hihhi...như vậy thì tốt”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tuyệt vọng

Tự nhiên cảm thấy vui vui hình như là anh đang quan tâm đến em thì phải nhưng những cảm xúc đó nhanh như làn gió thoảng qua rồi biến mất không để lại dấu vết gì trước thái độ của anh khi anh lạnh nhạt nói “Nếu chân đau thì đừng xuống sân cứ ngồi trên lớp đi nha”.

Em có chút ngạc nhiên “Nhưng đã hứa là hôm nay sẽ đọc sách cho bạn nghe mà”.

Anh lắc tay “Không cần đâu” rồi bước nhanh ra khỏi lớp.

Anh nói nhanh rồi cũng bước đi nhanh chẳng cho người ta thời gian để phản ứng... anh đi, Trần Nhân cũng xuống sân chơi đá cầu, tụi Thảo Ngân, Thúy Hạ thì đi xuống cantin ăn vặt, Ngọc Liên thì đi đâu chẳng biết, quanh đi quẩn lại cũng chỉ còn mình em thôi tự nhiên cảm thấy cô đơn một xíu...

Bất chợt thấy nắng tắt dần không khí mát hơn khi gió đưa nhau ùa vào lớp, gió thổi những trang vở trên bàn bay lất phất, thổi những cánh hoa phượng màu đỏ bay nhẹ nhàng trong không trung, ở trong lớp cũng buồn nên em đi ra ngoài hành lang đứng hóng gió, em thấy Trần Nhân đang đá cầu với mấy bạn ở lớp kế bên, thấy nhỏ lớp phó học tập đang hẹn hò với người bạn trai ở lớp dưới, thấy Thảo Ngân và Thúy Hạ đang ngồi ở bồn cây ăn bánh trắng trộn và... vô tình em cũng nhìn thấy anh...anh đang ngồi cạnh Liên ở hàng ghế đá đối diện lớp mình...rồi anh nhìn lên lầu hai chỗ hành lang em đang đứng, anh đã bất chợt mỉm cười vẫn là nụ cười ngày nào, sau đó Liên lại nắm lấy tay anh.

Em vội đi vào lớp bỏ mặc tất cả mọi thứ lòng em nặng trĩu đau lắm đấy anh à... lúc này đây em sợ, sợ nếu đối diện với anh em sẽ không kiềm nén được cảm xúc mà òa khóc, sợ nếu còn bên anh thì em sẽ trở thành kẻ thù với Ngọc Liên mà em không muốn tranh giành anh với Liên đâu.

Trời đổ mưa những hạt mưa đầu hạ rất mới kèm theo mùi hơi đất bốc lên nghe quen thuộc.

Em và Ngọc Liên chạy xe song song nhau trên đường về, hạt mưa mỗi lúc một to và nặng chúng đang điểm chấm dần trên áo em rồi chẳng phút chốc mưa ùa xuống với em như đang ôm chầm lấy người bạn cũ.

Em, Ngọc Liên và Thảo Ngân lại trú tạm mái hiên nhà hôm nào.

Anh cũng lại xuất hiện như lần trước nhưng mà anh đến là để đưa áo mưa cho Ngọc Liên, vẻ mặt của anh rất quan tâm đến “Liên mặc vào rồi về đi kẻo bệnh đấy”.

Em ngồi đó mà cứ như vô hình trong mắt anh, ai cần áo mưa của anh đâu chứ chỉ cần anh có một chút quan tâm đến em thôi cũng là quá nhiều với em rồi anh có biết không...anh đi rồi Liên nhìn em và Thảo Ngân bằng ánh mắt khó xử “Sao bây giờ hai chiếc xe mà chỉ có một cái áo mưa ai mặc đây?”.

Thảo Ngân nhún vai rồi nói “Thế Phương đưa cho mày thì mày mặc đi hỏi câu đó dư thừa quá”.

Ngọc Liên có chút áy náy “Nhưng còn hai đứa bây thì sao lát tối còn đi học thêm toán mà chẳng lẽ tụi bây tính ngồi ở đây luôn mà ngồi đây luôn rồi sao

lát về trường tao thấy con mưa này sẽ kéo dài đó”.

Thảo Ngân bày ra vẻ mặt đầu hàng số phận “Chứ bây giờ còn biết làm gì nữa tới đâu tính tới đó đi”.

Ngọc Liên đắn đo suy nghĩ rồi nói “Hay là mày với Thi Yến mặc áo mưa này đi hai đứa khô một đứa ướt vẫn lời hơn một đứa khô hai đứa ướt mà”.

Em đứng dậy nói với Thảo Ngân “Ngân mày về chung xe với Liên đi”.

Thảo Ngân trở mặt ra rồi hỏi “Còn mày thì sao?”.

Em đưa tay ra đón lấy những hạt mưa rơi xuống rồi mỉm cười nói “Cũng lâu rồi không tắm mưa hôm nay có dịp nè...”

Thảo Ngân liền réo lên “Cái con này mày điên hả rồi lờ như mày bệnh tới nay không đi học được thì sao?”.

Em nhún vai tỏ vẻ bất cần đời “Còn gì nữa đâu mà học thi xong rồi mà cô nói tới nay gặp nhau ăn liên hoan mà”.

Thảo Ngân liền cau mày rồi nói “Thi ở trường xong rồi còn thi đại học nữa chi, mày bệnh rồi ai học giùm mày”.

Em dắt xe ra rồi leo lên xe trước “Nói tóm lại là mày về với Liên đi không bàn cãi nữa mất thời gian mà cũng chẳng thay đổi được gì”.

Nói rồi em liền đạp chạy đi trước...sao mưa hôm nay kỳ lạ quá lúc nóng lúc lạnh...em lấy tay gạt mấy hạt nước trên mắt và tự hỏi là mưa hay là nước mắt em đang rơi đây... thật bất hạnh cho mình...

Cười trong mưa ừ thì lãng mạn, khóc trong mưa nhìn cũng lãng mạn nhưng không có giống mấy bộ phim tình cảm của Hàn Quốc đâu cái cảm giác này lạnh còn hơn cả băng đá... đau như từng được đau vậy đó... Cũng là một chiều mưa anh đã làm em mỉm cười trong hạnh phúc giờ cũng là một buổi chiều mưa anh lại làm cho em khóc trong đau đớn tuột hồn như thế, rốt cuộc tìm anh bằng thứ gì vậy là máu thịt hay là sắt đá vô tri mà không cảm nhận được tình cảm của em. Em đã làm gì sai để bị đối xử như vậy chứ trên đời này có thứ gọi là công bằng trong tình cảm hay không?! hay tất cả đều bị bao bọc bởi một làn mây mù không rõ thực hư thế nào.

Tình yêu này của em đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng rồi Thế Phương à...em mệt mỏi lắm rồi anh có biết hay không vậy?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ước mơ của mỗi người

Ngọc Liên nghỉ học vì bị bệnh, em nghĩ là anh sẽ lo lắng lắm đây nhưng xem ra thì anh vẫn bình thường không để lộ cảm xúc buồn bã gì trên khuôn mặt.

Anh ngồi ở bàn trên chơi ca rô với thằng Đức, em thì đang bàn chuyện đi chơi cuối năm vào ngày tổng kết với Trần Nhân. Sau khi lên xong kế hoạch Nhân vẫn ngồi ở đó nên em vô tình hỏi “Ê Nhân ước mơ của bạn trong tương lai là gì???”.

Trần Nhân nhún mày suy nghĩ được vài giây rồi mỉm cười một cách ngây ngô trả lời của em “Không biết nữa hìhì”.

Em đứng hình khoảng một phút và nhìn Trần Nhân bằng ánh mắt ngạc nhiên rồi nói “Gi kỳ vậy bạn thi đại học y được mà bạn không biết ước mơ của mình là sao, Yến tưởng bạn thích cứu người nên muốn trở thành bác sĩ chứ”.

Trần Nhân xua tay “Không phải vậy đâu hìhì, tôi thi cho vui lòng ba mẹ thôi chứ tôi đâu có thích”.

Em liền reo lên “Vậy là phải có một ước mơ khác đúng không?”.

Trần Nhân chán nản lắc đầu “Tôi thật sự không biết là tôi ước mơ gì nữa”.

Đột nhiên anh quay xuống nhìn hai đứa rồi nói “Ước mơ của mình mà cũng không biết đúng là bó tay”.

Từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ hỏi anh ước mơ của anh là gì hôm nay có dịp nên hỏi luôn “Vậy ước mơ của bạn là gì hả Thế Phương?”.

Anh nhìn em một cách nghiêm túc rồi nói “Là bạn hỏi tôi đó nha Lâm Thi Yến”.

Em liền gạt đầu “Ừ tôi hỏi đó trả lời tôi đi”.

Anh bắt đầu thao thao bất tận “Tôi ước mơ sẽ thống lĩnh thiên hạ, tôi sẽ mở mang bờ cõi bằng cách xâm lược các nước khác”.

Trần Nhân cười phá lên “Hahaha mày hoang tưởng hơi bị quá rồi đó Thế Phương, cái này là mê phim cổ trang lắm nè phải hok?”.

Anh quay sang nhìn Trần Nhân bằng ánh mắt hình viên đạn rồi hất mặt lên nói “Kệ tao vẫn đỡ hơn mày có mỗi chuyện mơ mộng vẫn làm không xong hahaha”.

Em khẽ lắc đầu cạ lời với ước mơ của anh luôn “Nè không ngờ luôn đó nha bạn nghĩ sao mà nói vậy hả??? bộ không thấy chiến tranh nó khốc liệt như thế nào hả mà còn đòi xâm lược người ta”.

“Tôi nói xâm lược thôi chứ có nói gây ra chiến tranh đâu,tôi cũng đâu có thích chiến tranh, mấy cảnh chết chóc tôi sợ lắm”.

Em liền cãi lý với anh “Xâm lược nước khác là chắc chắn làm bùng nổ chiến tranh luôn đó đồ ngốc”.

Anh đưa tay búng vào trán em một cái “Bạn khờ ghê luôn á tôi chỉ cần bắt tổng thống là lấy nước của người ta rồi thấy tôi thông minh chưa”.

Em đưa tay xoa chỗ đồ trên trán, tính ăn miếng trả miếng rồi nhưng nghĩ lại thời gian bên nhau cũng chẳng còn bao lâu nên thôi không tính toán với anh nữa “Hahaha dễ quá ha tổng thống nước người ta được bảo vệ kỹ lắm đó bạn muốn bắt được ông tổng thống thì phải hạ mấy người bảo vệ ông kia”.

Anh điềm tĩnh kêu lên “Ừ thì hạ”, cái cách của anh nói cứ như đúng rồi á.

Em nhún vai rồi nói “Như vậy cũng gây ra cảnh đổ máu chết chóc mà”.

Mặt anh vẫn tỉnh như chưa từng được tỉnh “Có sao đâu”.

Em liền bủi môi “Vậy mà “mấy người” dám nói là không thích chiến tranh sợ cảnh chết chóc...đúng là không nên tin lời bạn nói”.

“Có mấy ngàn quân lính chứ bao nhiêu”.

Em lắc đầu bó tay với anh “Mấy ngàn mạng người đó ông tướng à”.

“Thì đã sao???”.

“Là bạn giết người đó”.

Anh tỏ vẻ lười biếng không muốn đề cập đến vấn đề này nữa“Một quá chết bỏ hơi đâu mà lo hihhi...thế còn ước mơ của bạn là gì???”.

Em mỉm cười nhạt rồi nói “Đơn giản hơn ước mơ của bạn nhiều, tôi ước tôi sẽ là chủ của một trang trại bò sữa với một cánh đồng cỏ xanh mướt hằng ngày tôi sẽ hái cỏ cho bò ăn rồi vắt sữa bò đem tuyết trùng để uống hay làm bánh kẹo gì đó cũng được, sống một cuộc sống ung dung tự tại chẳng phải lo nghĩ nhiều”.

Anh nghĩ nghĩ gì đó rồi kêu lên“Một mình làm sao xuề... có cần mướn người không... tôi xung phong làm việc cho bạn, tôi không cần lương nhiều đâu mỗi tháng 10.000 USD là được rồi hihhi...”.

Em nhìn anh bằng vẻ mặt vô cùng hốt hoảng rồi nói “Bệnh hả tôi nuôi bò chứ đâu phải in tiền”.

Anh lại ậm ừ một chút rồi lên tiếng nói chuyện tiếp “V-vậy nếu...tôi...cùng bạn...nuôi bò sữa đến suốt đời luôn...mà không lấy đồng nào hết bạn chịu không???”.

Câu nói của anh như vẽ ra một thế giới trong mơ trước mắt em, em thầm nghĩ “Nếu sự thật là vậy thì em cũng chẳng đòi hỏi gì thêm nữa đâu Thế Phương à”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không phải ai cũng có thể thay thế vị trí của bạn trong tim tôi đâu đồ Ngốc à!!!

Quay lại với thực tại em không dám nhìn vào mắt anh nữa mà quay mặt đi chỗ khác “Uhm bạn đúng là tốt bụng chỉ tiếc là tôi không thể làm chủ trang trại bò sữa để bạn làm không công cho tôi suốt đời được đâu”.

Anh liền gấp gáp hỏi “Tại sao vậy???”.

Em mỉm cười nhạt “Tôi phải thi đậu đại học y tôi nhất định phải làm bác sĩ”.

“Sao kỳ vậy ước mơ của bạn là làm chủ trang trại bò sữa mà sao lại phải học bác sĩ?”.

Em thở dài rồi nói “Gia đình tôi muốn vậy, bản thân tôi cũng muốn vậy nếu làm bác sĩ tôi sẽ cứu được nhiều người còn ước mơ của tôi thì hình như nó quá ích kỷ khi chỉ nghĩ cho chính mình”.

Anh nhìn em bằng ánh mắt phức tạp cảm xúc rồi nói “Đồ ngốc ai cũng có quyền suy nghĩ cho bản thân mà... nhưng thôi dù bạn làm gì tôi cũng sẽ ủng hộ hết mình hìhì”.

“Bạn tốt thật”.

“Tôi mà... không phải ai cũng tốt như tôi đâu đó nha”.

Em nhìn cái cách anh nói chuyện, nhìn nụ cười ngây ngô trong sáng của anh thì tim lại thấy nhói đau em thầm nghĩ trong lòng “Ừ không phải ai cũng tốt như bạn đâu và không phải ai cũng có thể thay thế vị trí của bạn trong tim tôi đâu đồ ngốc à...”.

Em ngồi chơi cờ ca rô với Thúy Hạ nhưng mỗi lần em nhìn sang chỗ anh thì lại thấy anh đang nhìn sang chỗ em, là vô tình hay là cố ý vậy?!

Chiều nay, anh lấy xe về trước anh không chờ em trước cổng trường mà cố tình chạy chậm phải chăng làm như vậy để em bắt kịp anh. Hai đứa vừa đi vừa nói chuyện với nhau rất vui, chạy đến chân cầu em tính dừng xe lại đi bộ thì bất ngờ anh nắm lấy cái giỏ xe của kéo theo xe anh “Mặt trời hôm nay đẹp nhỉ lại được về cùng đường với bạn thật là vui chắc không bao giờ tôi quên hình ảnh này đâu”.

Em biết tìm một người vốn rất nhỏ bé không thể chứa đựng quá nhiều người nếu không sẽ cảm thấy mệt mỏi lắm nên đành nói với anh “Nếu thích thì cứ giữ lại trong lòng còn không thì vứt nó đi cho nhẹ lòng biết chưa”.

Anh liền lắc đầu “Không đâu những kỷ niệm về bạn tôi sẽ không bao giờ quên đâu Thi Yến à”.

Em mỉm cười nhạt rồi nói “Thôi về đi chứ hết chung đường rồi còn gì”.

Anh vẫy vẫy tay rồi nói “Ừ về cẩn thận đó nha”.

Em cũng mỉm cười vẫy tay tạm biệt anh “Bạn cũng vậy nha!!!”.

Anh đến bên em rồi ra đi sau đó lại quay về bên Thi Yến nhỏ bé thật ra anh đang suy nghĩ gì em thật sự rất muốn biết có một giây phút nào anh thật sự thích em hay không.

Em không muốn mình hy vọng rồi lại rơi vào tuyệt vọng nữa đâu bấy nhiêu đã quá sức chịu đựng của em rồi... Em sợ cái gọi là tình yêu lắm rồi nó mang lại cho em hạnh phúc nhưng đồng thời nó cũng giữ lại trong lòng em nỗi buồn và cả nước mắt.

Có ai mà chưa bao giờ khóc, em cũng như bao người thôi, khóc lúc chào đời...khóc lúc vấp ngã khi chập chững biết đi...khóc vì bị mẹ mắng...khóc vì thành tích học tập không tốt...phải, em thừa nhận mình không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài em cũng có những mặt yếu lòng nhưng anh là người con trai đầu tiên làm em rơi nước mắt nhiều nhất.

Buồn cười thật em từng nói với bạn em đừng bao giờ rơi nước mắt vì một thằng con trai không có đáng đâu, em cũng khuyên người khác trong tình yêu không có người này thì sẽ có người khác cần gì phải dằn vặt bản thân mình nhưng bây giờ đến lượt em trải nghiệm em chẳng biết phải dùng lý lẽ nào để tự khuyên bản thân mình nữa, không có anh cũng sẽ có người khác chỉ là em khó lòng mà chấp nhận được thôi...

Có đôi lúc em tự hỏi “Anh là ai? Anh đến từ đâu? Tại sao anh lại bước vào cuộc đời em làm gì để em phải suy nghĩ nhiều như thế, để em bế tắc đến độ muốn biến mất khỏi thế gian này”.

Trước đây nụ cười của em luôn tươi tắn tỏa nắng còn bây giờ nó chỉ là một nụ cười nhạt nhẽo hiếm hoi trên gương mặt em thôi...trước đây trong mắt em luôn có sự yêu đời và hồn nhiên ngơ ngác nhưng bây giờ nó đã được một nỗi buồn sâu thẳm khó phai...

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cho tôi xin một cái hẹn được không???

Anh có biết tại sao trước đây và bây giờ khác nhau như vậy không??? Tại vì anh hết đó anh đến và làm thay đổi mọi thứ trong cuộc sống của em, anh cho em biết thế nào là niềm vui, thế nào là hạnh phúc kể cả cái gọi là buồn chán cô đơn anh mang đến cho em rất nhiều cảm xúc khác nhau mà em chưa từng trải. Anh luôn là chỗ dựa tinh thần cho em là tất cả những gì mà em có để rồi em chẳng còn gì ngoài hai bàn tay trắng khi anh đã ra đi, chỉ cần cho em một lý do dù là lời nói dối cũng được mà hay anh cứ đổ lỗi cho em cũng không sao vậy mà anh cứ im lặng không nói gì...cứ mỉm cười mỗi lần nhìn thấy em, anh làm vậy là có ý gì?! Em thật sự mệt mỏi lắm rồi còn anh thì cảm thấy thế nào, đến bao giờ anh mới kết thúc mối quan hệ không có tên gọi này đây?! Hình như anh đang có tâm sự nhưng không có ai để chia sẻ thì phải, hằng ngày anh vẫn ngồi ở chỗ hàng ghế đá mà mình đã từng ngồi chung

nhưng ánh mắt anh nhìn xa xăm lắm, anh cũng không còn chơi đá cầu với tụi thằng Nhân, thằng Lâm nữa, anh đang nhìn những gì trước mắt anh thấy hay là đang hoài niệm về những kỷ niệm của tụi mình vì chỗ anh ngồi đối diện bãi giữ xe mà đó là nơi anh hay hỏi em “Sao buồn quá vậy cần giúp gì hok?” còn hàng ghế đá đó, anh và em từng ngồi chung anh giảng toán cho em và em đọc sách cho anh nghe... bao nhiêu kỷ niệm vẫn còn ở đó phải không anh... chỉ là con người ta nhanh chóng thay đổi thôi.

Có người nói với em rằng thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương lòng nhưng bây giờ em mới biết thực chất thời gian chẳng chữa lành thứ gì hết nó chỉ làm cho mình quen dần với những nỗi đau mà thôi.

Với cái ý nghĩ là anh sẽ trở lại là anh, hôm sau em đến trường với tâm trạng vui vẻ hẳn, ừ thì Thế Phuong vẫn là Thế Phuong thôi làm sao mà thay đổi thành ai được chứ, anh vẫn như vậy chỉ có một điều thay đổi đó là bây giờ anh thuộc về Ngọc Liên chứ không phải của Thi Yến nữa. Anh vẫn vui vẻ vẫn mỉm cười đầy nhưng tất cả đều vì Liên, em chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn anh rồi tự thấy thương hại bản thân mình thôi.

Từ một tháng trước thì em đã như một người dư thừa trong cuộc sống của anh rồi, buông bỏ cũng chẳng được níu giữ cũng chẳng xong thật là nhọc lòng... mỗi ngày phải nhìn anh à Liên vui vẻ bên cạnh nhau mà lòng em đau nhói một người là bạn thân một người là người mình yêu em biết phải làm sao nên đành mặc kệ mọi thứ trôi theo số phận đi em cảm thấy mệt rồi...

Còn có hai tuần nữa thôi là chia tay nhau rồi em vẫn muốn nói chuyện với anh một lần nữa, em không muốn sống chung với sự hoài nghi đâu. Chừng chờ mãi cuối cùng em bấm số điện thoại của anh và gọi đi, anh bắt máy “Tôi nghe nè Thi Yến bộ có chuyện gì hả???”.

Em trả lời lại “Không có chuyện thì không được gọi cho bạn sao???”.

“Đâu có tại lâu lắm rồi mới thấy bạn gọi điện thấy lạ nên hỏi vậy thôi đó mà”.

“C-cho t-ôi...xin...một cái h-hẹn được không?”.

“Uhm khi nào bạn rảnh?”.

“Tối mai nha”.

“Ừ được vậy 6h hẹn ở trường tụi mình đi ăn cái gì đó rồi đi uống trà sữa ở cafe Valentine nha hihhi”.

“Bệnh hả đi vào quán cafe mà đòi uống trà sữa là sao?”.

“Tôi thích vậy mà hahaha...quyết định vậy nha ai tới trễ là chịu phạt đấy nhé”.

“Uhm...thôi nha...”.

Giữ máy thêm chút nữa thì lại nghe giọng anh vang lên từ đầu dây phía bên kia “Sao không cúp máy đi?”.

“Bạn cúp máy trước đi”.

“Không được... Thi Yến cúp máy trước đi”.

“Tại sao???”.

“Tại vì... có người mở đầu thì phải có người kết thúc...tôi muốn là người kết thúc được chưa?! bạn không cúp máy là tôi để luôn tới sáng tốn tiền rắng chịu nha”.

Kết thúc cuộc gọi và cứ nhìn chăm chăm vào cái màn hình điện thoại rồi tự huỷ hoại với chính bản thân mình “Phải chi có thể giữ máy như vậy hoài thì vui biết mấy”.

Điên bấy nhiêu là quá đủ rồi đấy lần này em nhất định kết thúc mọi thứ rắc rối này, em là ai chứ sao có thể để mấy chuyện này làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mình nhiều như vậy được

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hẹn hò

Vì có hẹn với anh nên từ sáng đã tranh thủ dậy sớm mở tủ đồ ra ngồi lựa chọn cả buổi trời mà chẳng thấy cái nào vừa ý hết mất hết 3 tiếng thử đi thử lại mấy bộ đồ cuối cùng cũng chọn một bộ mà mình thích nhất. 6h tối em mặc một bộ đầm màu trắng cổ tròn dài tới đầu gối ở eo có đính một cái nơ màu xanh dương ở phía sau lưng làm điểm nhấn và đứng chờ anh trước cổng trường, em đã chuẩn bị tinh thần rồi hoặc là sẽ tiếp tục gặp nhau hoặc là sẽ không bao giờ, có lẽ làm như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai.

Anh chạy xe đạp martin màu đen tới anh ăn mặc cũng đơn giản chứ không quá cầu kỳ quần jeans đen áo thun trắng và khoác thêm một cái áo sơ mi màu xanh da trời nhạt, tay áo được anh xắn lên tới khuỷu tay, anh dừng xe trước mặt em rồi vẫy tay mỉm cười với em “Lên xe đi”.

Em ngoan ngoãn leo lên xe của anh rồi hai đứa rời khỏi đó.

Vào quán cà phê, anh bất ngờ khi thấy em gọi cà phê đen chứ không phải trà sữa như mọi lần nên nhú mồm hỏi “Nè nhỏ thay đổi khẩu vị từ khi nào vậy???”.

Em nhìn anh rồi nói “Cái này không phải gọi là thay đổi mà là muốn trải nghiệm cảm giác mới hiểu chưa”.

Anh nhú mồm “Lí do gì anh vẫn thấy trà sữa hợp với em hơn mà”.

“Trà sữa có vị thơm của trà vị béo của sữa chúng đại diện cho một tình yêu ngọt ngào lãng mạn còn cà phê thì chỉ có vị đắng thôi nó cũng giống như một tình yêu đang dang dở hợp tình, hợp cảnh, hợp với tâm trạng của em hiện giờ...”.

“Vậy anh cũng sẽ thử một lần”.

“Anh có giống với em đâu trà sữa vẫn hợp với anh hơn mà”.

“Anh muốn biết cảm giác của em trong trải nghiệm mà em cho là mới”.

Hai đứa im lặng để cảm nhận vị đắng của cà phê đọng lại trong cổ họng cũng như cảm nhận lại những điều vô giá đã qua, một lúc sau anh hỏi “Nhỏ này sao em gọi Ngọc Liên là Liên chứ không gọi là Ngọc Liên như lúc trước nữa”.

Em né tránh ánh mắt của anh nhưng vẫn thật lòng nói lên suy nghĩ của mình “Bởi vì Ngọc Liên trong em ngày trước chỉ có một ở trên đời còn bây giờ bạn ấy cũng như bao người con gái tên Liên khác mà thôi”.

Giọng anh trầm xuống hẳn “Là tại vì anh có đúng không???”

“Em cũng là người đâu phải thánh nhân mặc dù em đã rất cố gắng xem như không có chuyện gì xảy ra hết nhưng xin lỗi anh em không làm được”.

“Anh hiểu cảm giác của em lúc này mà”.

“Anh không hiểu được cái cảm giác nhìn người mình yêu thương đi yêu thương người khác nó đau như thế nào đâu”.

“Điều anh có thể làm lúc này là nói xin lỗi em thật sự anh không hề muốn làm em tổn thương vậy đâu”.

“Anh không có lỗi gì hết lỗi là ở em...em đã cho anh cơ hội làm tổn thương em mà...thôi đổi chủ đề đi em không muốn anh nhắc mấy chuyện không vui này nữa đâu”.

“Vẫn còn nhớ giao ước cũ à lúc này mà vẫn còn gọi anh bằng một tiếng “anh” được sao?”.

“Nhớ chứ nhưng nó đi lạc hướng ban đầu mất rồi, anh đâu có còn là anh trai của em nữa”.

Anh tỏ vẻ bất lực “Em cũng có hơn gì em cũng có còn là em gái của anh nữa đâu”.

Em cười nhạt rồi nói “Em và anh gốc thật”.

Anh gạt đầu tán thành “Phải đấy hiihihi...ngày trước anh không nói thích em để bây giờ xa nhau anh không biết phải dùng từ gì để nói nữa, buồn cười thật hai đứa đã quen nhau ngày nào đâu mà nói là chia tay có đúng không?”.

“Chắc vậy...anh có thể cho em thêm bảy ngày ở bên cạnh anh trước khi mùa hè đến có được không?”

“A-anh đồng ý”.

Cuộc nói chuyện của em và anh kết thúc ở đó em rất vui vì em có thêm bảy ngày ở bên cạnh anh điều nhỏ nhoi đó cũng đủ làm em thao thức cả đêm không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Một mình dưới trời mưa thì sẽ lạnh lắm

Ngày đầu tiên anh mời em ăn kem, em nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn hoài nghi “Sao hôm nay tốt vậy???”

“Thì lúc trước cá điểm với mấy người tôi vẫn chưa mời mấy người ăn kem đấy...tôi sợ bây giờ không trả sau này lại chẳng còn cơ hội để trả, có một cây kem à để nợ từ kiếp này qua kiếp sau phiền lắm hihihi”.

Em giả vờ giận dỗi kêu lên “Bạn đúng là cái đồ đáng ghét mà”.

“Thế có thương tôi không mà bảo là ghét...”

“Tất nhiên là...”.

Liên bước tới và nói “Ăn kem một mình là đau bụng đó nha Thi Yến”.

Em đưa cây kem về phía Liên “Vậy ăn chung với Yến đi để có gì hai đứa cùng đau chung cho vui hihihi”.

Ngọc Liên liền mỉm cười xua tay “Nói đùa thôi Liên không ăn đâu Liên đi xuống can tin với thằng Trần Nhân đây hôm nay nó nổi hứng mời cả đám ăn kem đó đi hok?”.

Em lắc đầu “Thôi đi đi... ăn kem lạnh răng lắm”.

Ngọc Liên liền nhéo mũi em một cái rồi nói “Cái con nhỏ này vậy sao mày lại đang ăn kem kia...bộ không thấy lạnh răng hả???”.

Trần Nhân đi tới kéo tay Liên đi “ Tụi nó đang la làng vì chờ bạn đó đi mau lên”.

Chờ cho Trần Nhân và Liên đi rồi anh quay qua nhìn em rồi hỏi “ Nè ăn kem lạnh răng vậy sao lần nào cá điểm với nhau cũng bắt tôi mua kem hết vậy?”.

Em giả vờ suy nghĩ rồi nói “Tôi thích vậy được không?!”.

Anh mỉm cười nhạt “Người đâu mà lạ lùng”.

Em hất mặt lên rồi tự hào nói “Vậy mới không đụng hàng chứ hahaha”.

Thật ra là vì kem của anh mua nên dù có lạnh răng em cũng sẽ cố ăn cho hết.

Ngày thứ hai, trời lại đổ mưa anh nhường áo mưa cho em nhưng em đã đưa nó lại cho Liên rồi cùng anh đi về dưới mưa, lâu lắm rồi em mới thấy mưa đẹp như thế lần này em cũng đi dưới mưa nhưng em biết là mình đang mỉm cười. Anh chạy xe bên cạnh xe em và cứ cầu nhàu như ông cụ non “Cái đồ ngốc này sao không mặc áo mưa về lờ như bị bệnh thì sao đây”.

Em mỉm cười vui vẻ rồi nói một cách vô cùng điềm tĩnh như là chuyện đúng rồi “Cái áo mưa tôi đưa cho Liên rồi”.

Anh nhíu mày rồi hỏi “Sao lại làm vậy???”

“Bởi vì một người đi về một mình dưới trời mưa thì sẽ lạnh lắm... còn hai người đi chung dưới mưa thì sẽ không thấy lạnh hihihi”.

Anh làm ra vẻ mặt uất ức “Tôi chấp nhận ướt áo đâu phải đổi lại kết quả này”.

“Bạn có thể vì tôi mà ướt áo thì tôi cũng sẵn sàng vì bạn mà để áo mình ướt hihihi”.

Anh thở dài rồi nói “Thật là bó tay mấy người luôn rồi”.

Em không mạnh mẽ như anh đã thấy đâu thật ra em sợ mưa lắm đấy mưa vừa lạnh vừa gọi lên cảm giác buồn đau khó tả nhưng vì đây có thể là lần cuối được đi dưới mưa về chung đường với anh nên em mới làm vậy.

Ngày thứ tư, anh rủ sau khi tan học đi thả diều có Trần Nhân, Thảo Ngân và Thúy Hạ đi chung nữa, em mua một con diều hình con phượng hoàng còn anh mua con diều hình con cá mập, em rất là háng hái đi thả diều mặc dù em chẳng biết cách nào làm cho con diều bay lên hết.

Trần Nhân vừa xả dây diều ra vừa châm chọc em “Này Thi Yến lớp 12 rồi đó nha nhìn mấy em nhỏ nó thả diều kia làm chị gì mà dở quá à”.

Em liền biện minh “Thì tại từ trước giờ tôi chưa chơi thả diều chứ bộ”.

“Haiz Yến y như con một sách á học thì giỏi mà chơi thì không biết gì hết”.

“Kệ tôi mấy người muốn như tôi cũng đâu có được”.

Anh đưa dây diều cho em cầm, em ngạc nhiên nhìn anh “Sao nó bay lên được hay vậy???”.

“Trong lúc bạn lo cãi nhau thì tôi đã hóa phép cho nó bay lên đó hahaha”.

Chờ con điều của mình bay lên cao Trần Nhân liền khiêu khích anh “Ê Thế Phương con điều của mày bay thấp quá à, lâu rồi không chơi thả điều nên xuống phong độ à”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Giờ chia xa đã đến

Anh nhếch môi mỉm cười “Làm gì có chuyện đó hôm nay tao nhất định cắt đứt dây điều của mày đó Trần Nhân”.

Trần Nhân liền nổi hứng nói “Ok thích thì chịu để xem điều của ai bị cắt trước nha”.

Thảo Ngân liền lắc đầu phản nản “ Hai cái thằng này bạn thân kiểu gì mà lúc nào cũng thích khiêu khích nhau hết”.

Thúy Hạ cười nham nhở rồi nói “ Tôi cầu cho hai con điều cùng đứt dây hết lúc đó hai người đó ngồi khóc mới vui hahaha”.

Hai con điều bay lên cao em cũng ham vui xả hết dây ra và vô tình con điều của em bay vào vùng chiến đấu của anh và Trần Nhân đáng lẽ ra anh đã có thể cắt được dây điều của Trần Nhân nhưng ngặt nỗi vướng dây điều của em nếu cắt dây điều của Trần Nhân thì dây điều của em cũng sẽ bị đứt nên anh bỏ cuộc để Trần Nhân cắt dây điều của anh trước.

Con điều bay đi em chạy theo nhưng anh nắm tay em lại rồi thân nhiên nói “ Đừng... điều bay đi rồi thì đừng giữ lại nó vốn dĩ thuộc về bầu trời mà...nếu chúng ta cố giữ lại thì nó sẽ không còn được bay lượn nữa”.

Tối đó, Liên qua nhà em chơi, hai đứa lên phòng em giảng cho Liên mấy bài toán mà Liên chưa hiểu, lúc học xong hai đứa ngồi ăn trái cây em buột miệng hỏi “ Sao hồi chiều không đi chơi thả điều chung với mọi người vậy???”.

Mất của Liên đồ lên hình như cô ấy đang cố kìm nén không để nước mắt rơi xuống “Tự nhiên mấy hôm nay Thế Phương đối xử với tao lạnh lùng lắm huhuhu điều đó làm cho tao thấy buồn...”

Em cảm thấy chạnh lòng nhưng là bạn nhiều năm em đành miễn cưỡng an ủi Liên “Không có gì đâu chắc Thế Phương lo chuyện thi đại học nên lơ là vậy đó mà”.

“Tao cũng mong là vậy”.

Chỉ mới có ba ngày thôi mà Liên đã thấy đau rồi vậy còn cảm xúc của em trong hơn nửa năm qua thì sao, em cũng là người bằng xương bằng thịt biết vui buồn đau khổ chứ đâu phải là sắt đá vô tri.

Ngày hôm sau, gặp nhau ở trường em nói với anh “Hay là...mình cho Liên đi chơi chung nha, còn nữa đừng có đối xử lạnh lùng với Liên như vậy bạn ấy không chịu nổi đâu Liên mỏng manh dễ vỡ lắm đấy”.

Đột nhiên anh lại nổi cáu lên với em “Mặc kệ Liên một lần được không? Ngay cả tôi mà còn thấy bức mình vì sự rộng lượng của bạn đó”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt ngu ngơ không hiểu “Tự nhiên nổi cáu lên là sao???”.

“Tôi không muốn Thi Yến vì Liên mà tiếp tục chịu tổn thương nữa bấy nhiêu là quá đủ rồi, đừng nhắc chuyện này nữa được không, chuyện giữa tôi và Liên tôi sẽ tự giải quyết...Thi Yến đừng quan tâm đến những cảm nhận của Liên nữa”.

Em đuối lý nên không cãi với anh nữa “Bạn đã nói vậy thì cứ vậy đi”.

Ngày cuối cùng, cũng đến em đã cố tỏ ra vui vẻ để anh không thấy có lỗi với em, lúc tan học anh đề nghị “ Thi Yến đi bộ về nha”.

“Có xe không chạy mà đòi đi bộ là sao???”.

“Đi bộ thì sẽ nói chuyện với nhau được nhiều hơn một chút, yêu cầu cuối cùng của tôi đó thực hiện hay không thì tùy”.

“Ok đi bộ thì đi bộ”.

Trên đường đi, anh và em nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất rồi đột nhiên anh hỏi “Nè Thi Yến lỡ như sau này tôi thất bại trong công việc đến tìm bạn giúp đỡ bạn có giúp hay không?”.

Em không cần suy nghĩ là liền trả lời luôn “Không”.

Anh sự mặt xuống “Đúng là tuyệt tình và nhẫn tâm thật đấy”.

“Đừng vội trách người ta chứ tôi không giúp vì lúc đó đã có Liên ở bên cạnh giúp bạn rồi còn gì, sự hiện diện của tôi lúc đó chắc chắn là dư thừa làm gì thì làm chứ làm người thừa trong cuộc đời ai đó thì đau lòng lắm...”.

Anh lại mè nheo “Tôi thích Yến giúp tôi hơn giống như cái cách mà Yến đã luôn quan tâm lo lắng cho tôi từ trước tới giờ đó”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.